

Bůh zjevený a skrytý v jednoduchosti

¹ Dobré ráno, přátelé. Považuji to opravdu za jednu z největších událostí mého života, že dnes ráno mohu znovu být v této modlitebně a vidět tu nádhernou budovu a řád Božích dětí sedících dnes v Jeho domě.

² Byl jsem uchvácen, když jsem sem včera přijel a uviděl vzhled této budovy. Nikdy se mi ani nezdálo, že by to tak mohlo vypadat. Když jsem viděl plány a když se ty plány kreslily, viděl jsem jenom na boku další malou místnost. Ale teď shledávám, že to je krásné místo. A jsme vděční Všemohoucímu za to nádherné místo. A jsme...

Dnes ráno vám přináším pozdravy od manželky a dětí, které toužily být tady v této době během této bohoslužby slavnostního otevření budovy, jak rovněž týdnů zasvěcení se Kristu. Ale děti jsou ve škole, a tak není jednoduché se uvolnit. Doléhá na ně tíseň stesku po tomto domově, naše citění k vám, lidé, se nikdy nevyčerpá. Toho se nejde zbavit.

³ To je tak, když někdo má své přátele; a já si vážím přátel všude — ale starý přítel, to něco znamená. Nezáleží na tom, jestli si získáš nového přítele, to stále není ten starý. Nezáleží na tom, kudy se potuluji, to místo zůstává posvátné.

Protože... asi před třiceti lety v nánosu bahnitého rybníku jsem zasvětil tento pozemek Ježíši Kristu, když to zde nebylo ještě nic jiného než slaj bahna. To celé prostranství bylo rybníkem. Kvůli tomu tady ta ulice nevede rovně — ulice se musela vyhnout rybníku, který tu byl.

⁴ A tady rostly lekníny — vodní lilie. A lilie je zvláštní květina. I když se rodí v bahně, musí si klesit cestu skrze bahno, vodu a kal, až se dostane na povrch, a ukáže svou krásu. A já si dnes ráno myslím, že mnoho z těchto věcí proběhlo právě zde, že od toho času se ta malá vodní lilie protlačila nahoru. A když se ocitla na vodní hladině, rozprostřela svá křídla — rozvinuly se její květy a odzrcadlila Lilii z údolí.

⁵ Ať stojí ještě dlouho. Ať je domem zcela zasvěceným Bohu. Samotná modlitebna byla zasvěcena v roce 1933. A tak si myslím, že dnes ráno bychom udělali velice dobře, kdybychom provedli znovu krátkou bohoslužbu posvěcení, zvláště pro ty z vás, kteří svou láskou a odevzdáním se Kristu toto vše umožnili.

⁶ A chtěl bych poděkovat vám všem a každému jednotlivě za vaše příspěvky a tak dále, které jste do toho vložili, aby tato modlitebna mohla být zasvěcena Kristu. Velice si toho cením a myslím si, že toto shromáždění... že to říkám v zastoupení těchto bratří zde ze sboru, kteří se této službě obětovali: bratru Banks Woodovi, našemu šlechtnému bratru; bratru Roy Robersonovi, našemu šlechtnému bratru; a mnoha jiným, kteří nesobecky a nezištně věnovali měsíce stavebních prací tak, jak to vidíme — zůstali tu a dohlíželi, aby to bylo postaveno správně.

⁷ Přišel jsem se rovněž podívat na kazatelnu, na takovou, po které jsem celý život toužil... Bratr Wood věděl, co se mi líbí. On se nikdy nezmínil o tom, že to postaví, ale udělal to. A všiml jsem si v té budově, jak její konstrukce... to je prostě skvělé.

A tak, nenacházím vhodných slov, abych vyjádřil svůj obdiv. Nejsem schopen to udělat. Ale Bůh tomu rozumí. A ať se každému dostane odměna za jeho příspěvek a za všechno, co jste vykonali, abyste udělali toto místo tím, čím je po stavební stránce — domem Páně.

⁸ A teď bych chtěl říct následující věc. Inu, tato budova, i když je tak nádherná vevnitř i z venku... můj švagr, Junior Weber, provedl zednické práce. Neumím si představit, že by něco bylo možno udělat lépe — je to prostě perfektní práce.

⁹ Jiný zdejší bratr, (nikdy jsem se s ním ještě nesetkal), on udělal ozvučení. A všimněte si, že dokonce v tak ploché budově jako je tato, mohu... nepozorujeme ozvěnu. Zařízení jsou připevněna ke stropu — různými směry. Nezáleží na tom, kde stojím, všude to zní stejně. Každá místnost je konstruována tak, že v ní jsou reproduktory; můžete si to nastavit, jak se vám líbí, abyste slyšeli. Věřím, že to byla ruka všemohoucího Boha, která to všechno zařídila.

¹⁰ Nuže, jestli náš Pán nám dal budovu kvůli tomu, abychom Ho mohli uctívat... po dobu více než... okolo třiceti let... Začali jsme na hliněné podlaze z pilin, seděli jsme kolem kamen na uhlí. A stavitel, bratr Wood, jeden z nich, a bratr Roberson mi vyprávěli, že na místě, na kterém stál ten čtverhranný pilíř (kde kdysi stála ta kamna, v těch trámech probíhajících napříč), že ony se vznítily a oheň zničil, asi jeden nebo dva metry. Proč to neshořelo úplně — sám Bůh nad tím bděl. A když to dohořelo; přece na tom spočívá celá tíha modlitebny, proč se to úplně nezhroutilo — v tom byla jenom Boží ruka. Teď to je vyztuženo ocelovou konstrukcí opřenou o zem, je to postaveno pořádně.

11 Nyní si myslím, že naší povinností je teď vytvořit s Boží pomocí, ten správný vnitřek, abychom mohli být Bohu vděční, že naše... že to nebude jen krásná budova, do které budeme přicházet, ale aby každý sem přicházející, uviděl nádherný charakteristický znak Ježíše Krista v každé osobě, která sem přichází.

12 Ať to místo je zasvěcené našemu Pánu posvěceným lidem. Protože nezáleží na okázalosti této vnější konstrukce (kterou si samozřejmě ceníme); Ozdobou církve je charakter těch lidí. Doufám, že navždy zůstane domem Boží krásy.

13 Nuže, během posvěcující bohoslužby toho původního úhelného kamene přišlo velké vidění; a to bylo napsáno na úhelný kámen onoho rána, kdy jsem ho posvětil.

14 Mohli jste být před několika minutami zvědaví, proč jsem přišel tak pozdě. Mojí první povinností, když jsem vstoupil do této nové modlitebny, bylo oddání mladého muže s mladou ženou, kteří stáli v kanceláři. Ať to je předobrazem toho, že zůstanu věrným služebníkem Krista, za účelem připravení nevěsty na tento slavnostní obřad onoho dne.

15 A teď to uděláme tak jako na začátku. Když jsme začali při tom prvním zasvěcení modlitebny, byl jsem ještě mladý muž a moje... bylo mi asi dvacet jedna nebo dvacet dva let, když jsem položil úhelný kámen. To bylo ještě předtím, než jsem se oženil. Vždy jsem si přál vidět uspořádané místo, na kterém bychom mohli řádně uctívat Boha s Jeho lidem. A to můžeme udělat nejenom pěknou budovou, ale posvěceným životem, jen tak to můžeme udělat.

A předtím, než zasvětíme... pomodlíme se modlitbou zasvěcení, přečteme si něco z Písma a odevzdáme tuto modlitebnu zpět Bohu... A pak dnes ráno bych chtěl pronést evangelizační poselství jako základ pro mé přicházející poselství.

16 A dnes večer chci vzít 5. kapitolu Zjevení, která spojuje sedm věků církve se sedmi pečetěmi, které... Pak budeme mít... V pondělí večer se budeme zabývat jezdce na bílém koni, ve středu večer jezdce na černém koni, a tak dále — ti čtyři jezdci, a pak otevřením šesté pečetě. A pak, v neděli ráno, tu další neděli ráno, bude-li to vůle Páně (uvidíme a oznámíme to později), možná další neděli ráno budeme mít modlitební shromáždění za nemocné v této budově. A v neděli večer skončíme... Ať nám Pán pomůže otevřít sedmou pečeť, kde nalézáme pouze jeden krátký verš; a v něm je řečeno toto: „V nebi

nastalo ticho asi na půl hodiny.“ Nastalo ticho.

17 Nuže, já nevím, co ty pečete znamenají. Můj důvtip vzhledem k nim je v koncích, stejně tak jako kohokoliv z vás sedícího zde. Máme církevní ideje, které nám byly předkládány lidmi, ale to se toho nikdy ani nedotkne. A jak uvidíte, to musí přijít inspirací. To musí být... To může udělat pouze sám Bůh — Beránek. A dnes večer bude na řadě ta kniha vykoupení.

18 Nuže, v tom já... Neoznamuji modlitby za nemocné a tak dále z toho důvodu, že jsem u svých známých a každou minutu svého času věnuji studiu a modlitbě. A víte o tom vidění, které jsem měl před svým odjezdem na západ — o těch sedmi andělech, kteří přiletěli — to pochopíte trochu později.

A tak nyní, myslím, že bychom měli v této budově mít toto; jestliže byla zasvěcena (nebo bude zasvěcena během několika minut k Boží službě), měli bychom dodržovat toto.

19 Nikdy bychom neměli v této budově kupovat nebo prodávat. V té posluchárně bychom neměli provádět žádný obchod — to by se nemělo dělat. Třeba takové věci jako dát souhlas kazateli, aby přišel a prodával knihy a jiné věci. Nezáleží na tom, co to je, na to jsou vyhrazena jiná místa. V domě Páně bychom neměli kupovat ani prodávat. To má být místo pro bohoslužbu, svaté, zasvěcené tomu účelu. On nám dal hezké místo. Zasvěťme ho Jemu a spolu s ním se i my posvěťme Jemu.

20 A teď, může vám to připadat trochu přísné, ale to není místo pro návštěvy. To je místo pro bohoslužbu. Neměli bychom tady vevnitř s výjimkou bohoslužby šeptnout ani jediné slovo někomu jinému, pokud to není naprosto nezbytné; neměli bychom se shlukovat do skupinek; nikdy bychom tady neměli pobíhat nebo dovolit našim dětem pobíhat po budově.

A tak, když jsme na tom pracovali, nedávno jsme to pocítili... Když jsme na tom pracovali, postavili jsme to tak, že jsme na to všechno pamatovali. Uspořádali jsme to tu... protože tu je mnoho příchodích. Lidé z modlitebny to ví, že tato budova bude zasvěcena ke službě Všemohoucímu.

21 A proto posvěťme sami sebe, vzpomeňme si, že když vstoupíme do svatyně, chovejme se tiše vůči druhým a uctívejme Boha. Jestli se chceme navštívit, jsou místa, kde se můžeme navštívit, ale nikdy nepobíhejte dokola tak, že se jiní nemohou soustředit; a někdo přijde

a neví, co si má počít. Je tolik hluku a povyku a lidsky řečeno...

²² A viděl jsem to v církvích, až mi z toho bylo opravdu špatně, protože do svatyně Páně nepřicházíme kvůli tomu, abychom se viděli, přicházíme sem, abychom uctívali Boha a pak se vrátili domů. Svatyně je zasvěcena bohoslužbě. Stůjte venku, mluvte, o čem chcete, pokud to je správné a svaté, navštěvujte se ve vašich domech, navštěvujte se na jiných místech, ale když vejдете těmito dveřmi, chovejte se tiše.

²³ Přicházíte sem, abyste mluvili s Ním a dovolili, aby On mohl mluvit k vám. Problém je v tom, že my toho řekneme příliš moc a nedostatečně nasloucháme. Když tedy přicházíme sem, očekávejme na Něho.

²⁴ Ve staré modlitebně... dnes ráno tu už asi nikdo není, kdo byl přítomen onoho dne zasvěcení, když starosta Ulrich hrál na hudební nástroj a já stál tady za těmi kříži, abych to místo zasvětil. Nedovolil bych nikomu... Uvaděči stáli ve dveřích a dohlíželi na to, aby nikdo nemluvil. Když jsi skončil svůj rozhovor venku, mohl jsi vejít dovnitř. Pokud jsi měl touhu, mohl jsi tiše přijít k oltáři a tiše se modlit. Pak se vrátit na své místo a otevřít svou Bibli. A co dělal tvůj soused, to byla jeho věc. Do toho ti nic nebylo. Kdybys s ním chtěl mluvit, mohl jsi říct, setkáme se venku. Jsem tu, abych uctíval Pána. Četl jsi Slovo nebo tiše seděl.

²⁵ Pak hudba — sestra Gertie (nevím, jestli je dnes ráno tady nebo ne), sestra Gibbsová. Staré piano, tuším, stálo tam vzadu v rohu, nakolik si ještě pamatuji. A ona jemně hrála „Na kříži tam, kde Spasitel můj mřel“ nebo nějaký sladký jemný nápěv a pak... dokud nepřišel čas bohoslužby; a vedoucí zpěvu přišel na stupínek a vedl několik duchovních sborových písní. A potom, když bylo nějaké hezké sólo, pak ho zazpívali, ale nikdy nějakou bandu, která by tam řádila.

²⁶ A pak nepřetržitě hrála hudba, a když jsem ji uslyšel, věděl jsem, že už je můj čas, abych tam přišel. Když kazatel předstoupí před shromáždění, které se modlí a je pomazané Duchem, pak zcela určitě uslyšíte něco z nebe. Nemůže tomu nic zabránit. Ale když vstoupíte doprostřed zmatku, pak jste zmateni a Duch je zarmoucen.

A právě to nechceme. Ne, přicházíme sem, abychom uctívali. Máme milé domy (o čemž bych se za chvíli rád zmínil) a tak dále, v domech, tam přijímáme své přátele a věnujeme se jim. Toto je dům Páně.

²⁷ Nuže, máme tu malé děti, tedy, malá nemluvnátka. Inu, ona tomu nerozumí. Jediný způsob, jak mohou dostat to, co jim patří, je

pláč. Někdy se jedná o trochu vody, někdy potřebují pozornost. A tak, s Boží milosti jsme posvětili pro tento účel jednu místnost. Na seznamu je pod názvem „cry room,“ nachází se přesně naproti mně. Jinými slovy matky tam mohou vzít své děti.

Nuže, myslím, že to nevádí, tady za kazatelnu. Asi si toho ani nevšímám, když jsem pod pomazáním. Ale poblíž sedí jiní lidé a jim to vadí, když přišli poslouchat bohoslužbu.

²⁸ A tak maminky, když vaše dítě začne pobrekávat, vy za to nemůžete. Inu, jistě, jste povinny ho přivést. Opravdová matka chce přinést své dítě do shromáždění, tak byste to měli dělat. A tak zde máme místnost, ze které je výhled na celou modlitebnu, hlediště; a na reproduktoru si můžete nastavit hlasitost, jak vám to vyhovuje, na konci je malá toaleta s umyvadlem a všechny další vymoženosti pro matky. Jsou tam židle, kde se můžete posadit, a pokud vznikne potřeba, je tam místo pro přebalování dětí, a všechno toto se tam nachází, a je to zařízeno.

²⁹ A pak, často mladiství a někdy dospělí začnou... Víte, mladiství si rádi posílají lístečky nebo dělají hlouposti nebo něco ve shromáždění. Nuže, jste dost staří, abyste věděli, co je správné. Víte, co se sluší. Neměli byste sem přicházet... Jestli očekáváte, že se jednou stanete opravdovým mužem a budete vychovávat rodinu pro Boží království, udělejte to raději hned, vidíte, jednejte, jak se sluší.

³⁰ Nuže, samozřejmě... tedy, uvaděči stojí v každém rohu budovy a tak dále, a když někdo začne řídit, oni jsou k tomu ustanoveni: jejich povinností je (a důvěrníci stojí tady vepředu), aby v případě, že se někdo začne nesprávně chovat, oni jsou pověřeni tím, aby dotyčného požádali, aby se choval slušně.

³¹ A pak, když to nebudou respektovat, bude lepší, když to místo obsadí někdo jiný, protože tu je někdo, kdo chce poslouchat. Někdo přišel za tím účelem — poslouchat — a kvůli tomu jsme sem přišli, poslouchat Slovo Páně. A tak, všichni chtějí poslouchat a přejí si, aby bylo úplné ticho — tak, jak je to jen možné. To znamená, nesmí se mluvit a dovádět.

³² Jistě, někdo oslavuje Pána, to se očekává. Tak to má vypadat. Z toho důvodu jste na tom místě — oslavovat Pána. A když pocítujete, že byste měli oslavovat Boha nebo vykřiknout, jen to klidně udělejte, vidíte, protože kvůli tomu tady jste. Ale... uctívat Pána svým vlastním způsobem. Ale když si posíláte lístečky, způsobujete, že jiní přestanou

uctívát Pána, a pak Ho už nikdo neuctívá.

A tak cítíme, že to by nebylo v pořádku. A chceme, aby to bylo pravidlem v našem shromáždění, v této budově, tato modlitebna bude posvěcena Božímu království a zvěstování Slova. Modlitbě! Uctívání! Kvůli tomu bychom měli sem přicházet — uctívát.

³³ A pak ještě další věc. Když bohoslužba skončí, obvykle lidé v modlitebně... Nemyslím, že tady to tak vypadá, protože já jsem stále mimo, protože jsem na cestách. Obvykle, dokonce i tehdy, když mám bohoslužbu na jiném místě, když přichází pomazání a vidění, a jsem unaven, pak odejdu do vedlejší místnosti. A Billy nebo někdo jiný z bratří mě odvezou domů a dovolí mi na chvíli odpočinout, dokud se z toho nedostanu, protože mě to stojí obrovskou námahu.

³⁴ A pak... a přesto jsem viděl církve, kde se dětem dovoluje běhat po svatyni a dospělí jeden na druhého pokřikují přes celou budovu. To je nejlepší způsob, jak zruinovat nadcházející večerní nebo jinou bohoslužbu.

³⁵ Jakmile je shromáždění rozpuštěno, opusťte posluchárnu. Bohoslužba je skončena. Pak běžte ven, mluvte mezi sebou a dělejte, co se vám líbí. Jestli si chcete s někým promluvit nebo se s ním setkat, klidně běžte nebo jděte k nim domů, cokoliv to je. Ale nedělejte to v posluchárně. Ona ať je zasvěcena Bohu. To je Jeho shromažďovací místo, kde se s Ním setkáváme. A zákon vychází, samozřejmě, ze svatyně. A já věřím, že to bude milé našemu nebeskému Otcí.

³⁶ A když sem přicházíte a začínáte pozorovat, že se mezi vámi objevují duchovní dary... Nuže, obvykle — domnívám se, že zde nebudu přítomen. Ale když lidé mají novou modlitebnu, první věc, kterou obvykle pozorujeme, je, že shromáždění se začíná stávat formální. Nikdy to nedopusťte. Konec konců, to je místo pro uctívání. To je dům Páně. A když mezi vás začínají přicházet duchovní dary...

³⁷ Dozvěděl jsem se, že po našem odjezdu se sem začali stěhovat lidé z různých končin země a zvolili si ho za svůj domov. Jsem vděčný, děkuji za to Bohu... Věřím, že... Toho rána, když jsem jako mladý muž posvětil a položil tam ten úhelný kámen, modlil jsem se za to, aby ten dům stál do příchodu Ježíše Krista. A když jsem to udělal; a měl jsem tisíce dolarů dluhu... A když jsem ve shromáždění, asi tak velkém, udělal sbírku, ona obnášela třicet nebo čtyřicet centů a my jsme měli splátku ve výši kolem 150 — 200 dolarů měsíčně.

³⁸ Jak jsem mohl splnit své závazky? Věděl jsem, že budu muset

pracovat, dokud to nesplatím — po sedmnáct let pastorační práce jsem nepřijal jediný cent, ale dával jsem všechno, co jsem měl, kromě potřeby na své živobytí a to ostatní přišlo do té schránky tam vzadu pro Boží království. A lidé prorokovali a předpovídali, že za rok z toho budou garáže.

³⁹ Jednou se satan pokoušel zbavit nás toho podvodem v soudním procesu. Jeden muž tvrdil, že když tu pracoval, tak si tu zranil nohu, nejdříve to nechal být, ale potom vznesl žalobu a chtěl tu modlitebnu zabrat. A po celé týdny jsem stál na svém stanovisku. Ale navzdory všem neporozuměním a předpovědím, a lidským klevetám, ona dnes stojí jako jedna z nejhezčích poslucháren a nejhezčích sborů, které jsou ve Spojených státech. To je pravda.

⁴⁰ Odsud se rozešlo Slovo živého Boha dokola celého světa. Dokola světa, a neustále se šířilo do nejzazších koutů zeměkoule, do každého národu pod nebem, nakolik je mi známo — kolem a dokola světa. Budme tedy za to vděční. Děkujeme za to. A teď, když máme místo k přebývání, střechu nad hlavou, čistou a hezkou modlitebnu, kde si můžeme sednout, posvěťme znovu sami sebe k tomu úkolu a odevzdejme se Kristu.

⁴¹ Bratr Neville, náš šlechetný bratr a pastor, služebník živého Boha, nakolik ten muž zná to poselství, on se ho drží ze všech sil. To je pravda. On je jemným člověkem, on se trochu obává... ne, že se obává, tak jsem to nechtěl říct. Ale je velice jemný, neřekne to. Víte, když se něco řekne rázně, ostře — „posad' se“ nebo „bud' zticha!“ Všiml jsem si toho, sledoval jsem to a pozoroval na páskách.

⁴² Ale někdy to mohu udělat právě já, a tak si pamatujte moje slova, vidíte. To se všechno nahrává. Všechno je nahráno. A tak prosím, ať každý Diakon stojí na svém stanovišti a zapamatujte si, že stojíte pod Božím pověřením a máte své místo zachovat svaté — stejně tak každý důvěrník.

⁴³ Pastor má přinášet... Není to povinnost pastora, aby to musel říkat, to je úkolem důvěrníků... nebo, chtěl jsem říct, Diakonů, protože oni jsou policií v církvi. To znamená, jestli mladý pár vyjde ven a troubí na klaksonech (víte, jak to někdy vypadá) nebo něco takového v průběhu shromáždění nebo odcházejí; a maminka sem posílá svou dceru a ona se dá dohromady s nějakým odpadlíkem, zatímco si ona jezdí po městě v autě. A matka si myslí, že je ve shromáždění. Takto — Diakon je povinen na to dohlížet. „Bud' přijdeš sem a posadíš se nebo tě vezmu do svého auta a zavezu tě k matce,“ vidíte. To jste povinni

dělat.

44 Zapamatujte si. Láska napravuje. Rozumíte? A tak musíte snést kárání. A matky ví, že tam je místo pro jejich děti. Malé děti tedy ví, že nemají pobíhat po budově. Dospělí vědí, že nemají mluvit a hovořit v posluchárně. Nedělejte to. Je to špatné. To se Bohu nelíbí.

Matouš21:13; Lukáš 19:46

45 Ježíš řekl: „Je napsáno: Můj dům je domem uctívání — modlitby — bude zván domem modlitby u všech národů.“ A oni zatím kupovali a prodávali a On si udělal z řemínků bič a vyhnal ty lidi z posluchárny. A my si jistě nepřejeme, aby se to stalo v této svatyni. A tak zasvěťme naše životy, naši modlitebnu, naše úkoly, naši službu a všechno, co máme pro Boží království.

Nyní, dříve než přistoupíme k modlitbě zasvěcení, rád bych přečetl některá místa Písma. A pak, bude to prostě opětovné zasvěcení, protože to skutečné se konalo před třiceti lety. A teď, když si přečteme tento odstavec Písma a budeme o tom několik minut mluvit, doufám, že Bůh na nás vyleje své požehnání.

A teď, chtěl jsem říct ještě jednu věc. Ano! Tam, kde jsme kdysi měli magnetofony a tak dále, tam je teď regulární místnost pro ty, kteří si chtějí pořídit záznam, je tam speciální konektor a vše ostatní, který je připojen přímo sem k hlavnímu mikrofonu.

46 Tady jsou pokoje, šaty a vše nezbytné ke službě křtu. A ještě jedno — hodně lidí mi zazlívá (mnozí z těch, kteří jsou neznalí Písma), že zde v modlitebně máme kříž. Vzpomínám si, jak se jednou kolem toho něco odehrávalo. Měl jsem tři kříže a jistý bratr tím byl doslova šokován, protože slyšel, jak jiná denominace říkala, že krucifix je symbolem katolicismu.

47 Byl bych rád, kdyby nějaký student nebo někdo jiný, znovuzrozený křesťan řekl, že katolíci mají výhradní právo na krucifix. Kristův krucifix nesymbolizuje katolicismus, on symbolizuje Boha, království. Nuže, svatí jsou symbolem katolicismu. My věříme, že je jenom jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, to je Kristus. Ale katolíci věří ve všechny možné prostředníky, tisíce různých žen a mužů a všechno ostatní. Téměř každý dobrý katolík, který zemře, se stává prostředníkem. Nuže, Kristův krucifix symbolizuje Ježíše Krista.

48 Víte, že prvotní křesťané, podle starodávných dějin prvotní církve, nosili na zádech kříže, všude kam šli, a tím dávali najevo a ukazovali, že jsou křesťany? Nuže, katolíci tvrdí, že to byli oni,

samozřejmě, oni říkají, že byli první, ale katolická církev ještě ani nebyla zorganizovaná. Ale křesťané nosili kříže na...

49 Slyšeli jste, jak lidé říkají: „S křížem na zádech.“ Vztahuješ to na katolicismus? Toto je opravdový katolicismus, univerzální církev Duchu Svatého na světě. Je to tak. My jsme katolíci. Jsme ti původní katolíci, biblicky věřící katolíci. Oni jsou katolickou církví, organizací. My jsme toho zproštěni. Jsme pokračovateli apoštolského učení. Jsme pokračovateli křtu Duchem Svatým a všeho ostatního, co hájila prvotní církev; a katolická církev už z toho nic nemá.

50 A tak oni sem dali ten krucifix, který byl přinesen... byl vyřezán z olivovníků, pod kterými se modlil Ježíš. Ten krucifix jsem dostal před léty a dal mi ho bratr Arganbright. A chci ho posvětit spolu s tou modlitebnou... ó jak si toho cením, kdokoli ho sem pověsil (nevím, kdo to byl), pověsili ho tu po mé levé straně. On omilostnil zločince po své pravé straně — a to jsem byl já.

51 A to znázorňuje ještě další věc: zatímco sklání svou hlavu, vidíte Jeho utrpení, každá osoba, která je... On se dívá na oltář a čeká tu na vás hříšné. Pohlíží dolů na vás. Později tu postaví nějaké světlo, a když bude výzva k oltáři, bude to osvětleno světlem, aby lidé, kteří jsou zde...

2. Mojžíšova 20:4; 2. Mojžíšova 25:18; 3. Mojžíšova 21:6; 5. Mojžíšova 5:8

52 Říkáte: „Nač ti to je? Neměl bys mít žádný obraz.“ Dobrá, později ten stejný Bůh, který řekl: „Neučiniš sobě rytiny,“ ten stejný Bůh řekl: „Uděláš také dva cherubíny, a budou mít cherubínové křídla vztažená svrchu, a postavíš je na slitovnici, kde se modlí lidé.“ Vidíte, tak to je bez patričního porozumění. A tak to je inspirované a visí to přímo na tom správném místě a jsem vděčný, že jsem tím na pravé straně.

53 Věřím, že On mi odpustil, pokud se jedná o doslovnou krádež něčeho, nakolik mi je známo, toho jsem se nikdy ve svém životě nedopustil, ale zneužíval jsem Jeho čas tak, že jsem ho v podstatě ukradl. A dopustil jsem se mnoha špatných věcí, které jsem neměl dělat a dnes ráno jsem vděčný Bohu za to, že mi odpustil moje hříchy.

1. Paralipomenon 17:1-8

54 Nyní chci přečíst z 1. knihy Paralipomenon 17 a promluvit asi pět minut k této bohoslužbě posvěcení, pomodlit se a pak vejдем do poselství. Nyní tedy 1. Paralipomenon 17. kapitola:

I stalo se, když bydlil David v domě svém, že řekl Nátanovi proroku: Aj, já přebývám v domě

cedrovém, truhla pak smlouvy Hospodinovy jest pod kortýnami.

I řekl Nátan Davidovi: Cožkoli jest v srdci tvém, učiň; nebo Bůh s tebou jest.

Potom té noci stalo se slovo Boží k Nátanovi, řkoucí:

Jdi a rci Davidovi služebníku mému - Jdi a rci Davidovi služebníku mému: Toto dí Hospodin: Ne ty stavěti mi budeš dům k bydlení,

Poněvadž jsem nebydlil v žádném domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne tohoto, ale procházel jsem se z stánku do stánku, také i vně kromě příbytku.

Nadto kudyž jsem koli chodil se vším Izraelem, zdali jsem slovo řekl kterému z soudců Izraelských, (jimž jsem přikázal, aby pásli lid můj), řka: Proč jste mi neustavěli domu...?

Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Já jsem tě vzal z ovčince, když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu mého Izraelského.

A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obrátil, všechny také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinilť jsem jméno veliké,... jméno vznešených na zemi.

1. Samuelova 7:2; 1. Paralipomenon 17:1

⁵⁵ Chtěl bych z tohoto místa říct, že David viděl totéž, co vidíme my. David řekl: „Lidé, to není správné, že jste mi postavili cedrový dům, zatímco truhla smlouvy mého Boha je stále pod stanovými houněmi.“ (To byly sešité kůže ovcí a zvířat.) Rekl: „To není správné, že já mám hezký dům a truhla smlouvy mého Boha zůstává ve stanu.“

2. Samuelova 7:3; 1. Paralipomenon 17:2

⁵⁶ A tak Bůh položil na jeho srdce postavit svatyni. Ale David, i když byl mužem lásky a byl zasvěcen Bohu, přece prolil příliš hodně krve. A tak řekl... David tu věc vyslovil v přítomnosti proroka pro onen věk, kterým byl Nátan. A Nátan, s vědomím, že Bůh miloval Davida, řekl: „Davide, udělej, co máš na srdci, protože Bůh je s tebou.“ Jaké

slovo! „Udělej, co máš na srdci, protože Bůh je s tebou.“

2. Samuelova 7:8; 1. Paralipomenon 17:7

57 A ještě té noci — což svědčí o zasvěcení Davida Boží lásce, abychom tomu porozuměli, ještě té noci, s vědomím, že byl na omylu, a že to nebyl oprávněn udělat, Bůh ve Své milosti přišel a promluvil k Nátanovi. A já jsem měl vždycky tato slova rád: „Jdi a řekni Nátanovi, mému... Davidovi, mému služebníkov, že: Já jsem tě vzal z ovčince.“ On prostě nebyl nic.

2. Samuelova 7:9; 1. Paralipomenon 17:8

58 Chtěl bych to tady na chvíli aplikovat. „Vzal jsem tě z ničeho. Dal jsem ti jméno — máš jméno jako velký člověk na zemi.“ A chtěl bych to aplikovat tak důvěrným... a přece to použít jako výchozí bod.

59 Před několika lety, když jsem byl tady v tomto městě, myslel jsem si, že se o mě nikdo nestaral. Nikdo mě nemiloval. Já miloval lidi, ale nikdo nemiloval mě, kvůli minulosti naší rodiny. Nechci tím opovrhovat mou vzácnou matkou a otcem. Jak bych si přál, aby maminka byla ještě naživu a mohla dnes ráno vejít do této svatyně.

Mnoho starousedlíků, kteří přispěli svými penězi, aby to pomohli postavit, snad jim Bůh dnes ráno dovolí, aby se podívali přes zábradlí.

60 Ale rodina Branhamova se tu netěšila dobré pověsti, a to kvůli pití. Nikdo se se mnou nebavil. Vzpomínám si, jak jsem nedávno vyprávěl své manželce, že nikdo se mnou nechtěl mluvit. Nikdo se o mě nestaral, a teď se musím schovávat, abych si mohl dopřát krátký odpočinek.

61 A teď nám Pán dopřál to veliké místo a ty velké věci, které pro nás vykonal. On mi dal, kromě mého špatného jména, On mi dal jméno, jako velkého člověka; a zbavil mně nepřátel, kamkoliv jsem šel... nic před tím neobstálo, kamkoliv jsem šel. Ale... Jak jsem za to vděčný.

62 Jako malého střapatého kluka by mě ani nikdy nenapadlo — toto místo se nachází pouhé dva nebo tři městské bloky od školy Ingramville — kde jsem byl terčem posměchu kvůli svým otrhaným hadrům... tady na tom rybníku jsem bruslil. Nikdy by mě nenapadlo, že pod tím rybníkem leželo semeno lilie, která mohla tak nádherně rozkvést? Jak jsem to mohl vědět, přece nikdo se mnou nepromluvil a přesto, On mi dal jméno, které bude ctěno mezi jeho lidem?

2. Samuelova 7:12, 13

63 Nuže, Davidovi nebylo dovoleno, aby postavil svatyni. On to nemohl udělat. Ale On řekl: „Já po tobě vzbudím semeno, které tu

svatyni postaví. A bude to věčná svatyně. A na tvém Synu, Synu Davidovu, povstane věčné království, kterým On bude vládnout.“

Matouš 24:2; Marek 13:2; Lukáš 21:6

64 Šalomoun, ten přirozený syn Davidův (z jeho tělesné síly), postavil dům Pánu — svatyni. Ale když přišlo to opravdové semeno Davida, Syn Davidův, On jim řekl, že přijde čas, kdy z této svatyně nezůstane kámen na kameni. Ale On jim chtěl poukázat na jinou svatyni.

Zjevení 21:1-4

65 Jan, zjevitel, v knize Zjevení, viděl tento stánek (Zjevení 21). Viděl také novou přicházející svatyni sestupující z nebe, připravenou jako okrášlená nevěsta pro svého manžela, a hlas ze svatyně řekl: „Hle, Boží stánek s lidmi: bude bydlet s nimi a Bůh setře každou slzu z jejich očí, a nebudou více lačnět, nebude více bolesti ani smrt, neboť první věci pominuly.“

Jan 14:2, 3

66 Potom ten opravdový Syn Davidův (jak to budeme sledovat v jednotlivých lekcích příští týden), přijde do své svatyně — svatyně Boží — skutečné svatyně, kterou teď odešel postavit. Protože u Jana 14 řekl: „V domě mého Otce je mnoho příbytků. Jdu, abych...“ Co On tím chtěl říct? Že to už bylo předem ustanoveno. „...Abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k Sobě.“ A my, samozřejmě, víme, že se blíží nádherný věk. Opravdové semeno Davidovo, kterým je Ježíš Kristus, se chopí trůnu a bude panovat nad církví jako Jeho nevěsta v domě spolu s Ním, a nad dvanácti pokoleními Izraele po celou věčnost.

67 A tato nenápadná místa... Stejně tak jako David, který nemohl Bohu postavit tu opravdovou svatyni, protože k tomu dílu nebyl patričně připraven... On nemohl nic udělat. Byl smrtelníkem a prolil mnoho krve. Tak to je dnes s námi. Nejsme způsobilí postavit pro Boha opravdový stánek. Jenom jeden to je schopen učinit, a ta výstavba už probíhá.

Zjevení 21:1-3

68 Ale ten malý stánek spolu se svatyní, kterou Mu postavil Šalomoun a spolu s těmi dalšími, jsou jen dočasnými místy uctívání, dokud nepřijde čas, kdy stane ten opravdový stánek na zemi a spravedlnost zavládne od jednoho konce nebe po druhý, a nebude už více žalu. V této svatyni se nebudou konat pohřební obřady. Už tam nebudou svatby, protože svatba bude velikou svatbou po celou věčnost. Jaký to bude čas!

Rozhodněme se tedy dnes v našich srdcích, že při oslavě památky, že na památku, v očekávání na přicházející stánek, se budeme vyznačovat Jeho Duchem v takové míře, že budeme uctívat na tomto místě tak, jako bychom už byli na tom druhém místě, v očekávání na příchod toho druhého.

Povstaňme teď, zatím co budu číst ze svatého Písma...

Potom jsem uviděl nové nebe a novou zemi. Neboť první nebe a první země pominuly a moře již nebylo.

... já Jan jsem uviděl to svaté město, Nový Jeruzalém, jak sestupuje od Boha z nebe, připravený jako nevěsta okrášlená pro svého muže.

A uslyšel jsem... hlas z nebe, který říkal: Hle, Boží stánek s lidmi: bude bydlet s nimi a oni budou jeho lid a Bůh sám bude s nimi a bude jejich Bohem.

Skloňme teď své hlavy. Náš nebeský Otče, stojíme zde plní bázně. Stojíme v respektu a svaté vážnosti. Prosíme Tě, Pane, abys přijal náš dar, neboť jsi nás obdaroval milostí — penězi, abychom mohli připravit místo pro uctívání Tebe. Není tu na zemi nic, žádné místo, které bychom mohli připravit, a které by bylo hodné přebývání Božího Ducha, ale obětujeme Ti to jako znamení naší lásky a pocitů k Tobě, Pane. Děkujeme Ti za všechny věci, které jsi pro nás vykonal.

A jelikož tato budova a pozemek byly už dávno posvěceny pro službu, chceme Ti poděkovat za vzpomínky na minulost. A nyní, Pane Bože, v souladu s viděním, ve kterém to bylo před lety ukázáno, jak jsem to viděl... ve starých budovách, ve kterých se lidé tehdy nacházeli. A ony byly opravené a obnovené a já jsem byl poslán na druhou stranu řeky.

⁶⁹ Nuže, Pane Bože, Stvořiteli nebe a země, stojíme jako lidé z Tvého ovčince. Stojíme jako lid Tvého království, spolu se mnou a pastorem, a sborem, a lidmi, posvěcujeme tuto budovu ke službě všemohoucímu Bohu skrze jméno Ježíše Krista Jeho Syna, ke službě Bohu se vši vážností a úctou k Bohu. A necht' se evangelium z tohoto místa rozchází tak, že svět začne přicházet ze všech čtyř stran zeměkoule, aby spatřil slávu Boží z toho vycházející. A jak jsi už učinil v minulosti, ať budoucnost je mnohokrát slavnější.

2. Timoteovi 4:2-4

⁷⁰ Otče, teď posvěcujeme sami sebe ke službě, ke Slovu, se vším, co je v nás. Pane, toto shromáždění lidí — oni se dnes ráno posvěcují

ke slyšení Slova. A my, jako kazatelé, se posvěcujeme ke kázání Slova, vždy připraveni, vhod i nevhod, k usvědčování, kárání se vši trpělivostí — jak je tam napsáno na tom úhelném kameni už třicet let. Ty jsi řekl, že nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch a odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.

1. Královská 8:10, 11

71 Pane, když jsme se snažili nabídnout to Slovo lidem... Necht' bychom byli inspirováni a dvojnásobně posilněni, Pane, zatímco dvojnásobný díl Tvého Ducha sestoupí na to místo. Ať Duch Svátý... jak to bylo v den prvního posvěcení Šalomounova chrámu, když se modlil, Duch Svátý ve formě ohnivého sloupu a oblaku vešel vstupní branou a nakupil se kolem cherubínů, pronikl do svatého místa a tam si našel místo odpočinutí.

1. Královská 8:11, 30

72 „Ó Bože,“ řekl Šalomoun, „jestli se Tvůj lid někdy ocitne v nesnázích a pohledí v modlitbě k tomuto svatému místu, pak vyslyš z nebe.“ Pane, necht' Duch Svátý dnes ráno vstoupí do každého jednoho srdce, každé posvěcené duše na tom místě. A Bible říká, že sláva Boží byla tak veliká, že kněží kvůli této Boží slávě nemohli sloužit.

Matouš 7:7; 1. Janova 3:22

73 Ó, Pane Bože, ať se to znovu zopakuje, zatímco se odevzdáváme Tobě spolu se shromážděním v této bohoslužbě posvěcení. Stojí psáno: „Proste a bude vám dáno.“ Zatímco se Ti dnes ráno svěřujeme ke Tvé službě spolu s naší obětí této modlitebny s ohledem na světla pozdního dne — toho večerního světla, abychom mohli přinášet útěchu a víru očekávajícím lidem, těm, kteří očekávají na příchod Ženicha — abychom mohli obléct nevěstu do evangelia Kristova pro přijetí Pánem Ježíšem. Tímto posvěcuji sám sebe, bratra Nevilla a shromáždění k službě Bohu ve jménu Ježíše Krista. Amen. Můžete se posadit.

Žalm 122:1

74 David řekl: „Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Pojdme do domu Hospodinova.“ A ať nás to vždy provází, že kdykoliv o tom padne zmínka, abychom měli radost se shromáždít v domě Pánově. Amen.

75 Teď, po této krátké bohoslužbě posvěcení, mi zůstala asi hodina. Tak tedy, zapamatujte si, k čemu jsme byli posvěceni, k vážnosti, svatosti, utišení se před Pánem, bohoslužbě před Pánem, a buďte v domě Páně co nejvíce uctiví. A teď... a když je shromáždění rozpuštěno, ihned po skončení bohoslužby odejděte z budovy. A to

umožní správci, aby sem přišel a provedl úklid pro příště. Tak nebude v domě Páně zmatek.

A domnívám se, že to místo bude uklizeno do patnácti minut po propuštění shromáždění. Budte si jisti svým přátelstvím. Podejte si se všemi ruce a pozvěte všechny, aby přišli znovu. V tom nadcházejícím týdnu očekáváme jedny z nejslavnostnějších bohoslužeb, jaké se kdy v této modlitebně konaly. Těšíme se na to.

Nuže, nikdy mi nic takového nedošlo... teprve nedávno, v časných ranních hodinách na modlitbách, když jsem začal něco pozorovat. A tak doufám, že to bude velký čas a věřím, že bude, jestli nám Pán pomůže. Tedy, když jsem řekl „velký čas,“ nu, chtěl bych o tom dnes ráno něco říct.

⁷⁶ Víte, že to, co člověk někdy nazývá velkým, ve skutečnosti velké není. Ale to, co Bůh nazývá velkým, člověk považuje za hloupé a co Bůh považuje za pošetilé, člověk nazývá velikým. A tak si to zachovejme v paměti. Vážme každé jedno slovo.

⁷⁷ Nuže, ty bohoslužby budou dlouhé. Budou prodlouženy, poněvadž to jsou obtížné bohoslužby — obsahují hodně nauky, soustředění a já prostě... Místo, ve kterém jsem ubytován, lidé se prostě snaží... nabízejí mi jídlo a tak dále, ale já... říkají: „Nu co, bratře Branhame, ty jsi už tolik ztratil na váze“ a tak dále, ale já jsem byl neustále ve službě. Příští neděli večer vás musím opustit a neprodleně odjet na další bohoslužby do Mexika. A tak to není jednoduchá věc. Tak tedy... nechám si tedy ujit některá jídla, abych se mohl připravit.

A dnes ráno jsem rád, že mohu vidět bratra Juniora Jacksona a bratra Ruddella a jiné kazatele a tak dále, všude kolem. Bůh vám všem žehnej.

Chtěl bych tedy dnes ráno mluvit na téma, o kterém jsem si udělal několik poznámek. Nejdřív chci přečíst z knihy Izaiáše 53. kapitoly. Nuže, zatímco listujete, chtěl bych ještě oznámit jednu nebo dvě věci: totiž, že dnes večer chci mluvit o této knize, překlenout poslední církevní věk k otevření pečeti. Nuže, mezi tím je velká mezera.

⁷⁸ Předtím, když jsem skončil věky církve, mluvil jsem tu také o sedmdesáti Danielových týdnech, což následovalo ihned potom, protože se to prolíná. A řekl jsem: „Inu, jestli se někdy pustím do sedmi pečeti, budu se muset nejdříve zhostit těch Danielových sedmdesáti týdnů, a to kvůli jejich provázání se sedmi pečetěmi.“ Jedna věc při tom zůstala otevřená, totiž 5. kapitola této sedminásobně

zapečetěné knihy a tuto vezmeme dnes.

Dnes večer chceme začít brzy. Co se týče mě... Vy jste se už o tom zmínili, že ano? Začneme brzy. Co kdybychom... mohou všichni přijít na sedmou hodinu? V pořádku. Začneme normálně o půl sedmé — písně a já tu budu v sedm. A pak v průběhu týdne budeme začínat brzy. A my... nuže, my přicházíme... Nikdo nemiluje zpěv tak, jako křesťané. Rádi zpíváme. Milujeme ty věci, ale teď jsme u něčeho jiného. Jsme ve Slovu, vidíte, a tak... budeme podle toho jednat.

⁷⁹ Jsme ve vyučování a jistě si dokážete představit, kolik mě to stojí napětí. Vidíte, jestli něco budu učit nesprávně, budu se z toho zodpovídat. A tak nemohu použít něco, co řekl někdo jiný; to musí být inspirované. A věřím, že těch sedm andělů, kteří drží těch sedm hromů, oni to poskytnou.

Nyní Izaiáš, 53. kapitola Izaiáše první dva verše. Chtěl bych postavit ještě tuto otázku... Nuže, to nijak nesouvisí se sedmi pečetěmi. To je jenom poselství, protože jsem věděl, že se bude konat posvěcení a že kvůli nedostatku času se k tomu nebudu moci dostat. Ale uvažoval jsem, že pro tuto krátkou bohoslužbu posvěcení, tu malou vzpomínkovou bohoslužbu v tomto sboru (nebo spíše bohoslužbu posvěcení), že potom už nezbude čas na to, co jsem měl v úmyslu říct o otevření této knihy. A tak to udělám večer.

Izaiáš 53:1; Matouš 11:25, 26

⁸⁰ Nuže, to je jenom krátká bohoslužba, která... ale přesto se to bude s tím prolínat, a tak poslouvejte každé slovo. Porozumějte tomu. A jestli to zaznamenáváte na pásky a tak dále, pak se držte přesně toho, co je vyučováno na páskách! Neříkejte nic kromě toho, co říkají pásky! Říkejte přesně to, co je řečeno na páskách, protože některé z těchto věcí... mnoho z nich teď pochopíme — proč byly nesprávně chápány. Budte si jisti toho, že říkáte jen to, co říkají pásky! Neříkejte nic jiného, vidíte, protože... Neříkám to sám ze sebe! To je On, který to říká, vidíte. Tak často zmatek... lidé povstanou a řeknou: „Dobrá, ten a ten řekl, že to znamená to a to.“ Nechme to jednoduše tak, jak to je!

Stejně tak to platí o Bibli. Tak, jak je to řečeno v Bibli, tak si to přeje — přesně tak! Nevkládejte do toho svůj vlastní výklad; to už bylo vyloženo, vidíte. Nyní...

Kdo uvěřil kázání našemu? A rámež Hospodinovo komu jest zjeveno?

Dovolte mi to přečíst ještě jednou, pozorně.

Kdo uvěřil kázání našemu? [Otázka] A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno?

Jinými slovy, jestliže jste uvěřili našemu kázání, pak bylo zjeveno rámě Hospodinovo.

Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno?

Nuže, chtěl bych přečíst také z Matoušova evangelia, z 11. kapitoly sv. Matouše. Přineste si svůj papír a potřebné věci, protože stále... Jestli nemáte magnetofon, přineste si papír, abyste to mohli zachytit. 11. kapitola sv. Matouše, 25. a 26. verš... 11:26 a 27. V pořádku. To mluví Ježíš v modlitbě. Chtěl bych začít už trochu předtím. Ať to jsou verše 25 a 26. Doufám, že to je to místo, které jsem řekl, protože jsem si je tady v Bibli označil.

Tehdy Ježíš odpověděl: Chválím Tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům.

Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo.

Porozumějte těmto místům Písma. „Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu je zjeveno?“ Pak Ježíš děkoval Bohu, že tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil je nemluvňatům, protože Bohu se tak zalíbilo.

⁸¹ Z tohoto textu, z toho odstavce Písma bych chtěl sestavit své téma: Bůh skrývající se v jednoduchosti, pak se stejným způsobem zjevující. Nuže, ohledně nahrávky na pásce opakují: Bůh skrývající se v jednoduchosti, pak se stejným způsobem zjevující.

⁸² Je to zvláštní pomyslet, že Bůh dělá takovou věc. Bůh se skrývá v něčem tak jednoduchém, že to způsobí, že moudrých to mine o milióny mil a pak se to obrátí ve zcela jednoduchou věc, v jednoduchost Jeho způsobu působení, a pak se znovu sám zjeví.

⁸³ Uvažoval jsem, že z toho by mohlo být vhodné téma pro naše uvažování předtím, než vejdemo do této velké nauky o sedmi pečeti. Mnozí Ho zmeškají ve způsobu Jeho zjevení se. Nuže, lidé mají své představy, čím by měl Bůh být, a co bude konat. A jak jsem již mnohokrát opakoval své staré rčení, člověk vždycky zůstává člověkem. Člověk vždycky oslavuje Boha za to, co udělal, a očekává na to, co bude dělat, zatímco si nevšímá toho, co zrovna dělá.

⁸⁴ To je způsob, jak to míjejí. Dívají se dozadu a vidí ty velké věci, které vykonal, ale opomínají vidět tu jednoduchou věc, pomoci které to činí. A potom se dívají dopředu a vidí velké věci, které přicházejí a mají se stát a devětkrát z deseti už probíhají kolem nich, a je to tak jednoduché, že o tom neví.

⁸⁵ Jednou jistý muž z Uticy... (A jestli někdo z jeho příbuzných je tu dnes přítomen, neříkám to kvůli tomu, abych ho nějak hrubě odhalil.) On byl veteránem občanské války a věřím, že byl... nevím, na které straně stál, ale domnívám se, že byl vzbouřencem. Ale on byl bezvěrcem a tvrdil, že neexistuje taková věc jako Bůh. Bydlel v Utice; jmenoval se Jim Dorsey.

⁸⁶ Možná mnozí z vás ho znali. On mi dal hodně melounů, když jsem byl malým klukem. Pěstoval vodní melouny tam dole v údolí u řeky. Byl docela dobrým přítelem mého otce. A jednou vyprávěl, že se mu přihodila taková zvláštní věc, která mu byla řečena v rozporu — a já jsem byl tehdy ještě malým chlapcem — v rozporu s jeho přesvědčením, která způsobila, že odešel, sklonil hlavu a plakal... A já jsem pochopil, že díky tomu se ten muž ve věku asi osmdesáti pěti let chvályhodně obrátil ke Kristu.

⁸⁷ Jednou se zeptal jedné malé holčičky, která se vracela z nedělní školy, proč marnila svůj čas na takové věci.

Ona řekla, že to je kvůli tomu, že věří Boha.

A pan Dorsey řekl... On odpověděl: „Dítě, ty se mýlíš, když něčemu takovému věříš.“

A on vyprávěl, že ta dívenka se sklonila, utrhla květinu ze země, otrhala z ní okvětní lístky a řekla: „Pane Dorsey, můžete mi říct, jak to žije?“

⁸⁸ Tam to bylo. Když to začal zkoumat... Mohl tomu dítěti klidně říct: „Dobrá, roste to ze země.“ Ale to mohlo vyvolat další otázku: „Odkud se vzala ta země? Jak se tam dostalo to semínko? Jak k tomu došlo?“ A tak dále a tak dále a posouval se dál, dokud se mu neotevřely oči. To nebyla ta veliká okouzující věc, o které přemýšlíme, ale to jsou jednoduché věci, ve kterých je Bůh tak opravdový, v jednoduchosti.

⁸⁹ A tak se Bohu zalíbilo zjevit Sebe sama a pak se ukrýt; pak se ukrýt a zjevit sám Sebe v jednoduchých malých věcech. To proletí člověku nad hlavou, protože... Kdybys řekl: „Proč to tak spravedlivý Bůh dělá?“ Je to proto, že člověk na začátku nebyl stvořen k tomu, aby

se staral sám o sebe.

⁹⁰ Člověk byl učiněn tak, aby se spoléhal zcela na Boha. Z toho důvodu jsme byli připodobněni k jehňatům a ovcím. Ovce není schopna vést sama sebe; musí mít vůdce. A nás by měl vést Duch Svátý. Člověk byl tedy takto učiněn a Bůh všechna svá díla udělal tak jednoduše, že jednoduší lidé tomu mohou porozumět; a Bůh činí sám Sebe tak jednoduchým, díky jednoduchým věcem, kvůli tomu, aby mohl být pochopen těmi jednoduchými.

Izaiáš 35:8

⁹¹ Jinak, On řekl, tuším u Izaiáše 35:1, On řekl, že „ani hloupý nezbloudí.“ Je to tak jednoduché. A víme, že Bůh je něčím tak velkým, takže očekáváme, že to bude něco velkého, zatím co nám unikne ta jednoduchá věc.

⁹² My klopýtáme o tu jednoduchost. A tak míváme Boha, klopýtáním o jednoduchost. Bůh je tak jednoduchý, že učenci těchto dnů, všech dnů, Jej mívají o milióny mil, protože ve svém intelektu se domnívají, že není nic tak velké jako On. Ale ve svém zjevení to On udělá tak jednoduché, že jim to proletí nad hlavou a nevšimnou si toho.

Nuže, prostudujte si to. Studujte to všichni. A pak ti, kteří jsou tu jenom na návštěvě, když se vrátíte do svých motelových pokojů, vezměte si tyto věci a pouvažujte o tom. Nemáme dost času, abychom to celé shrnuli, jak bychom měli. Ale chci, abyste to udělali, když se vrátíte do svých motelů nebo hotelů nebo do místa, kde jste ubytováni nebo svých domovů. Sejděte se spolu a studujte to.

⁹³ ...Promeškáme Jej kvůli způsobu, jak se zjevuje, protože On je tak velký, a přece se skrývá v jednoduchosti, aby se dal poznat tomu poslednímu. Nesnažte se to udělat velké, protože On přejde nad vrcholkem toho; ale naslouchejte Boží jednoduchosti a pak Boha najdete právě zde na Jeho jednoduchých cestách.

⁹⁴ Uhlazená světská moudrost, vzdělání, to Ho vždycky mine. Nuže, já tady nejsem... a vím, že tu jsou učitelé. Dva nebo tři, o kterých vím — zde sedí. A nejsem tu kvůli tomu, abych oponoval školství a vzdělání a snažil se podporovat negramotnost; nejsem tu kvůli tomu. Ale jedná se o to, že lidé na to kladou takový důraz, že... dokonce semináře pro duchovní a tak dále, oni opomíjejí právě tu věc, kterou před ně Bůh položil.

⁹⁵ Právě z toho důvodu nejsem proti bratřím v denominacích, ale jsem proti denominačnímu systému, protože on sám se zveličuje

a vzdělává své kazatele takovým způsobem, že když se jim nedostává náležitého vyškolení a vzdělání, jsou vypuzeni; musí se podrobit psychiatrickým testům a tak dále. Nemyslím, že Boží vůlí bylo podrobovat kazatele psychiatrickému testu, ale spíše testu Slova, to je Boží způsob testování Jeho muže, kterého posílá, aby měl Slovo, kázal Slovo.

Nuže, dnes kážeme filosofii. Kážeme vyznání víry a denominacionalismus a mnohé jiné věci — a opomíjíme Slovo, protože říkají, že nemůže být pochopeno. Ono může být pochopeno. On to zaslíbil. A my teď prosíme, aby to učinil.

Matouš 24:37; Lukáš 17:26

⁹⁶ Nuže, budeme se teď krátce zabývat několika postavami. Všimněme si Noemových dnů. Dny Noema, Bůh viděl, jak světská moudrost byla na vysoké úrovni a byla respektována, zatímco On poslal jednoduché poselství skrze jednoduchou osobu, aby jim ukázal svou vznešenost. Nuže, my víme, že se říká, že za Noemových dnů byla civilizace tak vyspělá, že my jsme toho stupně ještě v naší moderní civilizaci nedosáhli.

A já věřím, že nakonec ji dosáhneme, protože Pán řekl: „Ale jak bylo za Noemových dnů, tak bude i při příchodu Syna člověka.“ A On nám zanechal určité obrazy.

⁹⁷ A oni tam v Egyptě stavěli pyramidy a sfingy a stavěli gigantické budovy takovým způsobem, že my v dnešní době nemáme sílu, pomocí které bychom to mohli postavit. Měli takové balzamovací látky, kterými mohli balzamovat těla, že vypadala přirozeně a vydržela do naší doby. Dnes neumíme udělat mumii; nemáme látku, pomocí které bychom to udělali. Měli barvy s tak vysokou trvanlivostí, že nevybledly po dobu čtyř i pěti tisíc let a stále mají ten stejný odstín. Něco takového dnes nemáme. A mnohé velké vymoženosti té civilizace hovoří o tom, že měli převahu nad moderní civilizací.

⁹⁸ A tak si umíte představit, jak vzdělání a věda (Existují význačné důkazy o existenci takové civilizace; jak velická musela tato civilizace být na základě těch monumentů.) ... jak tato věda a moderní civilizace a vzdělání byla společenskou nezbytností toho lidu. To bylo nezbytné. To muselo být. Domnívám se, že tam už zřejmě neexistovala žádná negramotnost.

⁹⁹ A tak Bůh prohledával v té době ten veliký ekonomický systém a asi nemohl najít toho správného muže, dokud nenašel jednoho, snad

negramotného rolníka, který se jmenoval Noe — pastýře. Dal mu své poselství, které má kázat těmto lidem; a ono bylo tak jednoduché pro jejich učenost těchto časů, že ti lidé klopytali nad jednoduchostí toho poselství.

¹⁰⁰ A přece, to poselství bylo radikální, navzdory jejich učenosti. Jak by mohlo pršet z nebe, jestliže tam není déšť? A to jednoduché poselství stavění korábu, stavění něčeho, kam je potřeba vejít a přitom není vody, aby s tím šlo plout — jakže, on je fanatik. A stal se tím, co bychom dnes nazvali (pokud mi prominete dnešní označení) podivínem.

1. Petrova 2:9

¹⁰¹ A téměř všichni Boží lidé jsou podivíny. Ano. Jsem rád, že jsem jedním z nich. Víte, oni se liší od moderního trendu této civilizace. Stávají se podivní, zvláštní. On řekl, že Jeho lid je zvláštní — podivný, zvláštní — ale je zároveň duchovním kněžstvem, královským národem, který přináší duchovní oběti Bohu, ovoce rtů vyznávajících Jeho jméno. Jaký to lid! Je Jeho vlastnictvím!

Matouš 24:37; Lukáš 17:26

¹⁰² Všimněte si teď, jak velká věc to musela být v ten den —hle nějaký fanatik přišel do kostela, fanatik, který kázal evangelium, které bylo zjevně v rozporu s jejich způsobem víry. A učenci... nu co, to bylo jednoduše šílené. Jakub... oni mohli vědecky dokázat, že tam není déšť. Ale jednoduchý pastevec věřil Bohu, že přijde déšť a skutečně přišel.

A tak, můžete si to srovnat s dnešním dnem v otázce uzdravení nějakého člověka. Oni říkají: „To je jenom emoce. Mohu ti vědecky dokázat, že ta rakovina nebo nějaká substance nebo něco jiného, že to tam stále je.“ Ale pro jednoduchého věřícího to je pryč, vidíte, protože on se nedívá na substanci, on se dívá na zaslíbení — přesně tak, jak učinil Noe.

Copak nevidíte: „Ale jak bylo za dnů Noema, tak bude i při příchodu Syna člověka?“ Nikdo vědecky... Lékař by mohl říct: „Podívejte, ta boule tady stále je.“

„Vaše rakovina zůstává.“

„Vaše rameno je ochrnuto stejně tak jako předtím. Vy jste blázen!“

Židům 11:1

¹⁰³ Jen si zapamatujte, to je tentýž duch z dob Noema, který říkal: „Tam není žádného deště. Můžeme vypustit na měsíc sondu; a tam není déšť.“ Ale jestli Bůh řekl, že přijde déšť... „Víra je podstata věcí,

v něj doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme.“ A víra nalézá konečné odpočinutí ve Slovu Božím. Tam nalézá své místo odpočinutí. Porozuměli jste tomu? Její místo odpočinutí je Slovo Boží. V tom nacházel odpočinutí Noe: „Bůh to řekl.“ Tím to bylo vyřešeno.

¹⁰⁴ Nuže, jestliže si dále všimnete, potom... Nuže, když Noe věřil takovým věcem, byl fanatikem. A dnešní lidé, kteří věří v křest Ducha Svatého... Nuže, církev říká: „Tito lidé jsou fanatici. To je banda emocionálně podnícených a vyděšených lidí.“ Ale téměř vůbec si neuvědomují, že Slovo Boží to učí. To je zaslíbení.

A Noe; bez ohledu na to, jak oni trvali na tom, že ten starý muž je padlý na hlavu, že je po vědecké stránce na omylu, že není mentálně v pořádku... Ale pro Noema to bylo Slovo Páně. A Noe se ho držel; a ti moudří a rozumní o tu jednoduchost klopytali a zahynuli. Jaká je to výtka teď pro naši generaci!

Hodně lidí říká: „Kdybych žil v tamté době...“

Nuže, zaujal bys ten stejný postoj, protože dnes se opakuje přesně ta samá věc, jen v jiné podobě. Oni o ni klopytají právě tak, jako tehdy.

¹⁰⁵ V té době měli nesporně hodně kazatelů; ale Noe byl inspirovaný Bohem. Noe se mohl podívat a spatřit to, co se mělo stát, a věděl, že cizoložné a zlé pokolení před Bohem neobstojí. To co vidíme dnes, je naprosto stejné. Moderní Sodoma a Gomora, bezbožné a zlé pokolení — ač uhlazené ve své učenosti, přece jen klopytající o jednoduchý projev Božího bytí, které odkazuje na Jeho Slovo.

Nikdo na světě nemůže říct: „Nevidíme mezi námi projevené Boží Slovo“ — totiž zaslíbení posledních dnů, večerní světla, která měla svítit. My jsme privilegovaní lidé, že to můžeme vidět. A kde ten vysoce uhlazený svět... před ním je to skryté.

Matouš 11:25

¹⁰⁶ Ježíš řekl Bohu, Otci, On řekl: „Tobě se zalíbilo tyto věci před nimi skryt. Jistě, Otče, Ty jsi to skryl. Ať oni pomocí své moudrosti...“ Vidíte, to byla moudrost, která na začátku uvedla tu kouli do pohybu směrem do bahna hříchu, protože Eva byla dychtivá po hledání moudrosti, když se setkala se satanem; a satan jí to dal. A moudrost je proti Slovu.

¹⁰⁷ Od nás se nepožaduje, abychom měli moudrost, požaduje se, abychom měli víru v to, co už bylo řečeno. A tak vidíte... Ale dnes to vědci uhladí takovým způsobem a posadí to tam a dají k tomu svůj vlastní výklad — tak bylo vždycky. Dnes dělají stejně tak. V té samé

míře.

108 Nuže, tehdy to lidé minuli, stejně tak, jak to míjejí a dělají dnes — stejná věc. Oni dělají totéž. Protože... proč si to nechávají ujít? Protože jsou příliš moudří, aby tomu mohli uvěřit. Tedy, to poselství bylo tak jednoduché, že ti moudří byli příliš moudří, aby uvěřili v jednoduchost toho poselství! Ó, aj! Bůh to udělal po pravdě tak jednoduché, že chytrí a intelektuálové to zmeškávají, aby to viděli, protože to je tak jednoduché. Dobrá, to dělá vznešenost Boha tak velkou, protože i když je největší, může udělat sám Sebe jednoduchým.

109 Současní lidé (což svědčí o tom, že nejsou z Boha), oni jsou velcí a snaží se být ještě větší — a vyjadřují se o sobě, že jsou velicí, veliký biskup, doktor, svatý papež a tak dále — dělají ze sebe něco, čím ve skutečnosti nejsou; a Bůh, i když je tak vznešený, stává se tak jednoduchým. Jednoduchost to je velikost. My jsme schopni postavit tryskové letadlo. Jsme schopni odpálit raketu na... umístit raketu na oběžnou dráhu, to všechno jsme schopni udělat. Ano, ale nedokážeme udělat jeden list trávy. Amen. Co teď? Místo toho abychom se vrátili a přesvědčili se, z čeho ten list trávy je, snažíme se konstruovat rakety, které poletí rychleji než ty, které postavil někdo jiný.

110 V našich církvích jsme tak chytrí a inteligentní, že jsme schopni stavět budovy za milión dolarů nebo za deset miliónů, a přece... snažíme se je postavit lépe, metodisté a baptisté stavějí lepší než presbyteriáni, a letniční se k těm krysím závodům připojili taky. Ale hlavní na tom je to: i když jsme... jsme tak chytrí, a přece tak upjatí, že jsme promeškali, abychom si uvědomili, že Bůh je taky v té malé misii na rohu ulice. Je to tak. Klopýtáme o tu jednoduchost. Lidé to vždycky dělali.

111 Nuže, byli příliš chytrí, než aby uvěřili tak jednoduchému poselství. Nebylo to dost uhlažené pro jejich vědecký výzkum. Nebylo dost oslnivé — to poselství — pro jejich vzdělávací program, který měli v oné době. Oni studovali kvůli tomu, aby věděli, že Bůh existuje, aby věděli, že On je veliký a snažili se Ho dostihnout v Jeho velikosti, zatímco cesta nahoru je vždycky cestou dolů!

112 Nuže, kdo ví, jestli severní pól je severním pólem a jižní pól jižním; nebo jestli severní je jižním a jižní severním pólem? Který z nich je nahoře a který dole? Jsme zavěšeni v prostoru. Říkáme: „Severní pól je nahoře.“ Odkud to víme? Jižní pól může být severním. Vidíte, my to nevíme. A tak si pamatujte, v těchto slovech...

Říkáte: „Ty jsi řekl, bratře Branhame, ty jsi řekl, že nahoru je dolů?“
Na základě Slova Ježíše Krista.

Matouš 23:12; Lukáš 14:11; Lukáš 18:14

113 On řekl: „Kdo se sám poníží, ten bude povýšen, a kdo bude sám sebe povyšovat, ten bude ponížen,“ sražen. A tak, ve skutečnosti nahoru je dolů a dolů nahoru.

114 Jistý starý svatý v Chicagu vyprávěl, jak jistý člověk... jistý kazatel z jedné organizace povstal na místě, kde byli někteří letničtí. Měl všechny své intelektuální věci pohromadě. Povstal a použil taková slova, že z toho ti letničtí nic nepochopili. On povstal a viděl, že s tím ty letničtí nepřesvědčí. Přišel s vypnutou hrudí a byl to doktor ten a ten, víte, z takové a takové velké školy v Chicagu. Rozhlížel se kolem sebe a ti letničtí na sebe koukali. Nevěděli, co chtěl říct — on byl vzdělaný, chytrý, oslnivý. Oni nevěděli...

115 To bylo něco jako s tím senátorem nebo s tím kandidátem na prezidenta, který byl právě vyřazen. Tuck Coats mi vyprávěl, když jsem kázal na pohřbu Fordovy matky a mluvil jsem o zmrtvýchvstání — právě tak, jak vychází slunce, tak povstanu já. Stejně tak jako tráva, která na podzim umírá, listy padají ze stromu, ale vrátí se znovu, když slunce poopraví svou pouť na oběžné dráze, ony se objeví znovu.

Tuck řekl: „Jak si cením tvého poselství, Billy.“

Bratr Neville, a já jsme seděli spolu v autě a já řekl: „Tuck...“

On řekl: „Cením si tvého poselství.“

Řekl jsem: „Tucku, já nemám vzdělání.“ Řekl jsem...

116 On řekl: „Právě to je na tom to dobré.“ Vidíte. On se šel podívat. (Dobrá, myslím, že mi ten muž promine, nechci...) Adlai Stevenson, víte. On řekl, že ho poslouchal patnáct minut. A pan Stevenson je tak oslnivým řečníkem, předpokládá se, že jím je, víte, že nakonec Tuck řekl (mám dojem, že studoval na univerzitě), on řekl, že tam seděl a usnul. A řekl, že když ho poslouchal, usnul, během těch patnácti minut. Ale, řekl: „Ač mám vysokoškolské vzdělání, pochopil jsem jen několik z jeho slov, bylo to tak velice uhlazené.“ Řekl: „Ale na tvých shromážděních, bratře Branhame, jsi mě nikdy neviděl spát.“

Vidíte, to je ta jednoduchost. To je jednoduché. V tom se ukrývá Bůh.

117 Nuže, oni byli v té době příliš chytrí, aby mohli pochopit jednoduché cesty Božího konání. To pro ně nebylo dost uhlazené. To muselo být vyleštěné. To muselo být kvalitně pochromované, jinak to

minuli. Nuže, ale veliký Jahve se skrýval ve svém Slově a dal se poznat lidem, kteří věřili Jeho Slovu, tím, že je zachránil a uskutečnil to jednoduché poselství. To jednoduché poselství Noema, Bůh ho uskutečnil. Nuže, všimněte si toho.

118 A znovu za Mojžíšových dnů, všimněte si, je to další období vysvobození. Právě když se chystá k záchraně svého lidu, Bůh jim posílá poselství. A ono je tak jednoduché, jak to pochopíme při lámání těch pečeti. Měl jsem v úmyslu to přinést dříve, abychom pochopili, že lámání těch pečeti je tak jednoduché, že chytrým to unikne na hony.

119 Vidíte? Doufám, že Bůh mě k tomu pomazal. To přechází nad jejich hlavami. A z toho důvodu jsem si myslel, že to poselství dnes ráno bude vhodné jako základ, o té Boží jednoduchosti — jak se Bůh skrývá v jednoduchosti! Jen pomyslete, oni byli schopni rozložit atom a všechno možné; ale co se týče života, oni ani neví, odkud pochází.

Jednoduchý list trávy, a Bůh se v tom skrývá. Mohou vystřelit raketu na měsíc, dosáhnout tam radarem nebo cokoliv jiného, a přece nemohou vysvětlit život v listu trávy. Je to tak. Vidíte, je to tak, protože to nemůže být vysvětleno. Je to tak jednoduché, že to zkrátka přehlídějí.

120 Nuže, všimněte si. Mojžíš... v tom dni, kdy se Bůh chystal osvobodit Izraelské děti podle svého Slova, co On udělal? Zvolil si jednoduchou rodinu. Nemáme o nich záznam. Víme jen tolik, že byl synem Lévi, a tak... A jeho manželka. Takový obyčejní... asi byl také celý špinavý od bláta (jak si o nich myslel svět) tam při výrobě cihel pro nepřítel. Byl obyčejným izraelským otrokem, ale Bůh si tuto rodinu vybral, aby z ní vyvedl vysvoboditele — z takové obyčejné židovské rodiny. Nikdy si nešel vzít královskou důstojnost a osobnost nebo něco, dokonce ani kněze. On si zvolil obyčejnou podřadnou rodinu. Vidíte? Jednoduchost.

121 Všimněte si, co udělal potom. Vyvedl dítě, obyčejnou lidskou bytost. On nikdy... kdyby se Mu líbilo, mohl k tomu určit slunce, aby je osvobodil. Mohl určit vítr, aby je osvobodil. On mohl určit anděla, aby je osvobodil.

122 Ó, haleluja! Bůh může vše, co se Mu líbí. „Dobrá, odkud to víš, bratře Branham?“ Bůh neopouští svůj program. Z toho důvodu víme, že dnes to musí být jednoduché. Vidíte? Nuže, On vždycky působí v jednoduchosti. Ale Bůh na začátku mohl způsobit, aby slunce kázalo evangelium nebo anděl kázal evangelium, ale On k tomu účelu určil

člověka a nikdy to nemění.

123 Nikdy neustanoví jednotl... Nikdy neustanoví denominace. Nikdy neustanoví skupiny lidí; On ustanovil člověka, aby kázal evangelium. Ne nějaký stroj, mechanické zařízení nebo andělskou bytost — byl to člověk. A když těm lidem přinesl vysvobození, poslal jim jednoduchou lidskou bytost, narozenou v jednoduché rodině mezi skupinou otroků. Ó, aj! Jaký Bůh to je! Odhaluje se v jednoduchosti.

124 Teď si všimněte. On dovolil, aby byl vychován ve světské moudrosti, aby mohl selhat a mohl mu ukázat, že to není moudrost, skrze kterou může vysvobodit. Vysvobození jsme skrze víru. On mu dovolil jít a získat takové vzdělání, že mohl Egypťany učit moudrosti, tak byl chytrý. Bůh byl s tou jednoduchou rodinou, která se snad ani neuměla podepsat.

125 A Mojžíšovi se dostalo nejvyššího vzdělání a to tak velikého vzdělání, že mohl učit moudrosti samotné učitele. Mohl dokonce učit génia. Ano! A Bůh mu to všechno dovolil, aby se mu mohl odhalit v pokoře; ukázat, že moudrost s tím nemá nic společného. A Mojžíš se svou genialitou bídně selhal. On mu dovolil jít takovou cestou, měl v tom svůj záměr, aby zklamal. A on zklamal. On selhal a padl.

Zachariáš 4:6

126 A tím ukazuje, že ne silou, ne mocí, ne Egyptskou moudrostí, ne moudrostí našich škol, ne silou našich seminářů pro duchovní, ne množstvím našich organizací, ne silou našeho školního vyučování, ale: „Mým Duchem, praví Bůh.“ Jeho moudrost se rozplynula a dospěla ke konci. Když se pak setkal s Bohem v hořícím keři, sundal si boty a pokorně se ponížil, zapomněl na celou svou moudrost.

127 Bůh, přinášeje vysvobození, ho musel vyškolit v moudrosti, aby mohl zklamat a tím mu ukázat, že nemůžeš spočívat na rameni svého vlastního nebo něčího chápání. Nechal ho padnout, aby tím ukázal svou ruku. Vidíte to? V celém tom jednání bylo Božím cílem ukázat Sebe sama v pokoře.

128 A On dovolil Mojžíšovi, aby se stal nejvyšším, hned druhým po faraónovi. Byl mocným generálem. Podle historie on dobyl (sám Mojžíš) okolní země. A pak, když se obrátil s celým svým talentem k dílu Páně, Bůh dopustil ten střemhlavý pád, aby ho tím mohl dostat tam na poušť a všechny tyto věci z něj vytlouct a pak se mu ukázat v pokoře a poslat ho s holí v ruce vysvobodit ten lid.

129 Když to nemohl docílit vojenským výcvikem, vzděláním... Skrze

vědecké vzdělání a vojenskou moc to nebyl schopen udělat. A tak mu dal pokřivenou hůl z pouště a sníl to vykonal. Bůh v pokoře, v jednoduchosti. Bůh byl v holi a v Mojžíšovi. A tak dlouho, jak Mojžíš měl tu hůl, Bůh to měl pod kontrolou, protože Bůh byl v Mojžíšovi. Jistě.

Zachariáš 4:6

130 Všimněte si: „Ne silou, ani mocí, ale mým Duchem...“ Jednoduchou vírou... Mojžíš pochopil, že se měl stát vysvoboditelem z vyučování své matky. A on, aby to docílil, cvičil se ve vojenském umění, ale to selhalo. Měl znalosti, byl vzdělaný, ale to nefungovalo. A tak na to všechno musel zapomenout a vrátit se k těm jednoduchým principům, totiž, chopení se Boha za Jeho Slovo. A pak vysvobodil lid. Ano, přátelé.

131 Jakými prostředky vysvobozuje Bůh? Vírou v Jeho Slovo, tak to bylo vždycky. Kdybychom měli čas, mohli bychom se na to podívat zblízka. (Máme ještě asi dvacet minut času, asi tolik.) Mohli bychom se podívat na Kaina a Abela — jak se Kain chtěl zalíbit Bohu skrze nějakou krásnou věc. Jiná cesta... Lidé si myslí, že skrze velké věci, krásně oblečené shromáždění, kněžstvo, kazatele v rouších, sbory v hábitech a celý ten podfuk, že tím najdou zalíbení u Boha.

Vidíte, odkud to všechno pochází? Kain o to taky usiloval a postavil Mu oltář. Udělal ho bezpochyby krásně. A ten muž byl upřímný. Byl ctitelem. On si myslel: „V tom není žádný rozdíl, dokud budu upřímný.“ Ale na tom záleží, můžete být upřímně na omylu.

132 Všimněte si, on postavil ten oltář, položil na něj kytice a upravil ho, položil tam krásné ovoce a pomyslel si: „Jistě, velká, svatá, čistá, nádherná oběť a Bůh ji přijme.“ Ale hleďte, on to udělal pomocí své vlastní moudrosti. To byly jeho vlastní myšlenky. Stejně tak to vypadá dnes. Dělalí to svou vlastní moudrostí, skrze vzdělávání, školení, etiku, kterou se naučili.

Židům 11:4

133 Ale Abel, skrze zjevení, skrze víru, přinesl Bohu lepší oběť. To byla špinavá práce, nakolik se na to dívám z lidského hlediska — malé stvoření, on ho chytil za hřbet a asi takhle kolem něho omotal révu a přitáhnul ho k tomu oltáři. Na tom nebylo nic hezkého — položil ho na oltáři, ostrým kamenem prořezal jeho krk, až na něj začala stříkat krev a ono umírajíc bečelo. Na pohled to bylo hrozné.

134 A přece to bylo jednoduché. On v jednoduchosti věděl, že se narodil z krve matky a otce (narozen v krvi matky z krve otce) a že to

byla krev, která způsobila pád; a tak to byla krev, která to přivedla zpět. A tím přinesl Bohu lepší oběť, protože mu to bylo zjeveno.

135 A někteří z bratří, dnes, kteří si myslí, že oni jedli jablka nebo hrušky... Jednou jsem viděl v novinách takovou radikální věc. Říkali, že našli důkaz, že to nebylo jablko, které Eva snědla, že... myslím si, že oni tvrdí, že to byla meruňka. Ó, dívejte, odkud ten duch pochází!

136 Oni taky říkají, že Mojžíš nikdy nepřešel Rudé moře, že to bylo jen nějaké rákosí — rákosové moře — že převedl izraelské děti rákosovým mořem. Na konci toho moře tam roste rákosí. A Mojžíš přešel moře, ale že to bylo rákosové moře — víte, tráva, tak zvané... jako rákosí a tak dále, a že oni tudy měli projít.

2. Mojžíšova 14:22

137 Jak absurdní, přece voda, Bible říká, že se rozdělila napravo a nalevo a Bůh způsobil silný východní vítr, který to rozdělil. A oni se to snaží vysvětlit vlastním způsobem. A takto vždycky selhali a budou selhávat i nadále.

138 Víte, všechny tyto věci, které udělal Kain — on je přesným předobrazem tělesně smýšlejícího člověka dnešní doby, který je navenek nábožný... On chce navenek něco dělat, ale... chodí do kostela a mohou udělat hodně pro samotnou budovu. Ale je jen jedna církev a k té se není možné připojit. Ty ostatní jsou lóže. Můžete se připojit k metodistické lóži, baptistické lóži, presbyteriánské lóži nebo letniční lóži, ale do církve se musíte narodit. Ty ostatní jsou lóže. To nejsou církve, to jsou lóže. Neexistuje taková věc jako metodistická církev nebo letniční církev. Ne, nic takového neexistuje. Ne, to je všechno omyl. Je to tak. To jsou lóže, ke kterým se lidé připojují, ale do církve živého Boha se rodí a tím se formuje mystické tělo Ježíše Krista.

139 Nuže, ale Bohu se zalíbilo zjevit své tajemství Abelovi skrze prostou víru v prolitou krev. Ó, přál bych si, abych se mohl této myšlenky ještě na chvíli věnovat. A přece Kain v celé své moudrosti, on byl chytrým mužem... Ó, říkáte: „Dovol, bratře Branham, ty říkáš... ty z něj chceš udělat vzdělaného génia.“ On byl. Byl chytrý... sledujte jeho rod. Podívejte se na jeho děti. Všichni byli vědci a doktoři, moudří lidé — každý.

140 Ale sledujte Setovo pokolení — oni byli pokornými rolníky, sedláky a tak dále, až do zkázy (potopa). Ale Kainovy děti byly chytrou inteligentní skupinou. Oni dokonce... dělali si nárok... uměli zacházet s mědí, byli kovotepci a stavitelé, byli to chytrí lidé, zatímco ti druzí

přebývali ve stanech, pásli své ovce a odpočívali na Božích zaslíbeních. Vidíte? Odkud se to vzalo? Jen sledujte napříč ta pokolení a přesvědčte se, jestli to je pravda. Oni se spoléhali na Boží zaslíbení.

141 Právě takovým způsobem byl vyvolen Noe, z takového druhu lidí. Z takového stádce byl vyvolen Pavel. Právě tak byl vyvolen John Wesley, Martin Luther a nevím kdo ještě. Tak ses ty stal tím, čím jsi dnes — vidíš — to je to stejné, pokora k uvěření jednoduchému Božimu zaslíbení.

142 Nuže, všimněte si. Bohu se zalíbilo ztotožnit se. Nuže, Bůh vždycky potvrdí, jestli je to pravda nebo ne. Kolik lidí se snaží předstírat něco, od čeho je Bůh vzdálen na hony mil. Je to tak. Ale když vidíte, jak se Bůh otočí, vrátí zpět a řekne... zdůrazní to a řekne: „To je správné. Je to tak.“ Pak víte, že to je pravdivé.

143 Nuže, když oběti ležely na oltáři, Bůh odmítl intelektuální koncepci Boha. Ale když uviděl Abela, jak skrze jednoduchou víru uvěřil, že to nebyla jablka a ovoce z pole, ale že to byla krev; skrze víru tomu uvěřil, skrze zjevení od Boha, Bůh to potvrdil Adamovi, skrze to, že přijal jeho oběť.

Jan 15:7

144 Tak je to podle mého mínění s modlitbou za nemocné a ostatními věcmi. Ježíš řekl: „Jestliže zůstanete ve Mně a Má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete a stane se vám to.“

Nuže, (půjdeme teď rychle dál, máme ještě dvacet minut) všimněte si.

145 Za dnů Eliášových si Bůh zvolil schovat se v jednoduché osobě. Nuže, přemýšlejte o tom. Bůh to zvolil. To byla Jeho volba. Vzpomeňte, oni měli rabíny, kněze. V té době měli velké muže. Dokonce sám král Achab byl Židům On měl v té době ve své zemi význačné muže, ale Bůh se skryl v jednoduchém člověku. To nebyl žádný vědec — ne. To nebyla žádná významná osobnost toho světa — nějaký veliký vojenský génius nebo něco. Ne. Žádná známá osobnost. My dokonce nevíme, kdo byl jeho otec a matka. Nevíme nic o jeho původu — prostě jednoduchý starý rolník odněkud, který byl vzbuzen kvůli tomu, aby byl prorokem.

Bůh si ho ponechal na poušti, aby žil výhradně pro něj. Víme jen to, že vystoupil z neznáma, vešel rovnou do středu dění a odsoudil ten celý církevní systém. Aj!

146 A víte, co si o něm mysleli? „Z které školy je? Z jaké je denominace? Je farizejem nebo saduceem (nebo co tehdy ještě bylo)?“ On nepatřil k žádnému z nich; celou tu věc odsoudil. Byl k tomu

Bohem povolán. Byl jednoduchým člověkem. Bez vzdělání — nemáme žádnou zmínku o tom, že by chodil do nějaké školy. Nic o něm nevíme. Byl jednoduchým člověkem, ale Bohu se zalíbilo skrýt se v té jednoduché osobě. Bůh se už tehdy, s tím jednoduchým mužem ukrýval v lidské bytosti — chápete to? Bůh ukrytý v negramotném podivínu (v očích toho světa, protože, víte, oni ho obviňovali ze všeho — dokonce z kouzelnictví) — Eliáše.

Matouš 12:24, 31, 32; Marek 3:22; Lukáš 11:15; Lukáš 12:10

147 Z toho jsou obviňováni všichni proroci. Jedním z těch obviněných byl Ježíš, nazývali Ho Belzebubem, bláznem. Říkali: „Ty jsi šílený. Víme, že máš ďábla. Padl jsi na hlavu.“ Vidíte? Právě tam jim řekl, že když se totéž stane v poslední době, že vyslovit něco takového bude rouháním. On jim to odpustil, ale v posledních dnech to odpuštěno nebude. Bude se za to pykat věčným oddělením. Nebude to odpuštěno v tomto světě, ani v budoucím.

148 Eliáš byl považován za šíleného člověka. Umíte si představit, postavil se... Ty ženy si stříhaly vlasy — tuším, stejně jako v té moderní době a malovaly se jako Jezabel, první dáma v zemi; a kazatelé byli zesvětštělí a tak dále. A když, co se stalo... Přišel tam starý Eliáš, všechno to odsoudil, počínaje od Jezabel dolů.

149 Oni si mysleli: „Nemusíme tě poslouchat. Máme pastory.“ Jistě, nemuseli, ale on byl přesto jejich pastorem. Byl Jezabeliným pastorem. Ona ho nechtěla... Mohla mít někoho jiného; ale on byl tím Bohem poslaným. On byl jejím pastorem poslaným od Boha. Ona ho nenáviděla, ale přesto zůstal jejím pastorem.

Malachiáš 4:5

150 Všimněte si. A Eliáš se pokořil a držel se toho, co řekl Bůh, takovým způsobem, že se Bohu zalíbilo použít toho samého ducha Eliáše, a zaslíbil jej potom ukázat ještě třikrát. Amen! A udělal to! Amen! Určitě udělal. On zaslíbil, že to přijde. A on přišel na Elizea, jeho následovníka, pak přišel na Jana Křtitele a podle Malachiáše 4 by tu měl být znovu v těch posledních dnech.

151 Bůh miloval toho ducha, který byl na tom jednoduchém nevzdělaném zálesákovi, který přišel odněkud z lesa. On byl tak... byl tak poslušný Jeho Slovu, že mu mohl říct: „Eliáši, udělej to“ a on to udělal. A Bůh se v něm skryl v takové jednoduchosti, že... Oni mu říkali: „Starý cvok, nemějte s ním nic společného“ a tak dále.

152 Ale jednou, když už byl starý a jeho hlava byla plešatá, jeho šedivé licousy visely dolů a jeho několik zbývajících vlasů sahalo až po

ramena, kůže na rukou byla svařštělá, svaly takto ochablé, šel cestou do Samaří — a jeho oči vzhlížely k nebesům — s křivou holí v ruce. Na pohled to nebylo nic moc, ale on měl „Tak praví Pán!“

1. Královská 17:1

153 Nekoktal při tom. Nezajíkal se. Neříkal: „Nu, velký Achabe...“ On přišel a řekl to na rovinu: „Ani rosa nepadne z nebe, jedině podle mého slova.“ A Bůh poctil jeho jednoduchost.

1. Královská 18:38

154 Teď tedy vidíte, zatímco se to dělo tímto jednoduchým způsobem a všichni byli proti němu... všichni mu šli po krku. Kazatelské sdružení a všichni ostatní mu šli po krku. To je pravda — snažili se ho zbavit a tak dále. Ale v té jednoduchosti — i když nikdo nespolečně pracoval s jeho kampaněmi nebo cokoliv jiného měli, všichni si mysleli, že on je podivín — Bůh sám Sebe skrýval. Ale když přišel čas a dozrálo semeno, které bylo zaseto, Bůh se projevil tím, že poslal oheň z nebe a pozřel každou oběť. Bůh skrytý v jednoduchosti a pak se znovu zjevující, vidíte. Jistě. Bohu se zalíbilo to tak udělat. Vždycky to tak dělal. Ano, přátelé.

155 Vidíme tedy, že on tyto věci zaslíbil. Problém dnes vězí v tom, že mnozí z nás lidí, my chceme dostat... víte, náš rozum je ovlivněný semináři pro duchovní a denominacemi, vzděláním, a tak nás Bůh nemůže použít. Bůh může člověka k něčemu pohnout, dát mu službu. Ale on se ihned začne přiklánět k tomu, co říkají jiní. A víte, brzy je polapen do těch nesmyslů. A Bůh od něho jednoduše dá ruce pryč a nechá ho být. Vidíte?

156 A pak se bude snažit dostat jiného člověka — někoho, kdo to vykoná, vidíte. Musí najít někoho, kdo by vzal Jeho Slovo, vzal Božské zjevení a nehýbal s ním — zůstal stát na tom Slově. Tak to dělá. Vždycky to dělal tímto způsobem.

A tak, když člověk je natolik vzdělaný a chytrý, že se snaží ty věci vykládat po svém... Dobrá, jak oni říkají: „Křest Duchem Svatým,“ říkají: „Ó, to bylo pro jiný den.“

Ale když ne... „No, to nebylo pro jiný den. Ale řeknu vám, to teď nepřichází tak jako o letnicích. My jsme přijali Ducha Svatého, když jsme uvěřili“ a všechny takové možné hlouposti, vidíte.

157 A když přijde řeč o křtu ve jménu Ježíše Krista, tak jak to vyučuje Bible. Oni říkají: „Dobrá, ale naše škola říká to a to.“ To je kompromis. Bůh nemůže použít takovou osobu. On může dopustit, aby

s takovým člověkem bylo v celé zemi zle zacházeno, že ho vyhodí, budou se mu posmívat a zesměšňovat a tak dále. Ale když přijde ta rozhodující zkouška, Bůh se postaví a obhájí sám Sebe právě v té samé jednoduchosti.

Povstane právě jako ta květina. Semeno vypadá tak, jako by už byl se vším konec. Ono na podzim padlo do země. To malé semínko bylo pohřbeno a je ve stavu rozkladu a připomíná trochu špíny. Ale povstane z něj život, který zreprodukuje znovu další květinu.

158 Bůh v jednoduchosti. On dělá totéž. Cesta nahoru je vždycky dolů. Pokoř se. Nikdy neříkej: „Nu, mám to a tamto.“ Nemáš nic. Jen nezapomeň, když máš Boží milost, buď za to vděčný a pokoř se. Jen se dál pokořuj.

Teď už musím pospíchat, protože hodiny... Nechci vás tu držet příliš dlouho, protože vás nechci unavit. Máme tento týden před sebou ještě dlouhý čas.

159 Nyní tedy shledáváme, že lidé jsou tak chytrí a vzdělaní... Nuže, chci vám ukázat ještě na něco jiného. Někteří se posouvají tak daleko na opačnou stranu, že se stávají fanatiky ve snaze být nábožnými. Nuže, víme, že máme takové skupiny lidí. Posouvají se na opačnou stranu...

160 V tom právě nesouhlasím se skupinou bratří, kteří se nedávno oddělili od cesty světla. Oni jednoduše nejsou schopni uvidět fenomén, aniž by z toho nevytvořili vlastní skupinu. A tak se shromáždili v Kanadě a vytvořili skupinku, ve které hodlají rozdělovat a ustanovovat ze svého středu apoštoly a proroky a tak dále. A tím to rovnou padlo. A tak to bude pokaždé. Oni se stali... cítí, že jelikož jsou... odsuzují jiné věci, až se sami ocitli na opačné straně.

161 Vidíte, existuje tedy jedna strana, která je velice intelektuální, upjatá a lhostejná. Oni všechno popírají. A ta druhá se posouvá opačným směrem — na druhou stranu, radikální skupina emocí, a popírají Slovo.

Izaiáš 35:8

162 Ale opravdová církev se drží ve středu cesty. Nuže, jestliže si všimnete, ona má biblické poznání o tom, co řekl Bůh a je natolik duchovní, aby se rozehřála ve svém srdci. A to je jednoduchá cesta. Izaiáš řekl, že to tak bude. On řekl: „Bude cesta.“

163 Požehnání svatí vzácní přátelé z Nazarejské církve — pozoruhodné malé hnutí, které začal Bůh. Ale kam se dostali? Když

Bůh v církvi začal mluvit v jazycích, byli tak náboženští... byli tak naškrobení, že to nazvali ďáblem. A vidíte, co se s nimi stalo. Oni... „Svatější než jsi ty.“ A tak vidíme, že všechny tyto věci jdou do semene a umírají.

Izaiáš 35:8

164 Ta druhá strana. Nuže, jedna strana se stává fanatickou; ta druhá se stává upjatou a naškrobenou. Nuže, Izaiáš řekl: „Bude tam cesta...“ A ti nazarejští a mnozí staří lidé svátosti říkali: „Požehnaná stará cesta — sláva Bohu, my kráčíme tou starou cestou.“

165 Ale zapamatujte si, to není přesně to, co On řekl. On řekl: „Bude tam také silnice a (,a' je spojka) cesta,“ a nebude nazvána svatou silnicí, ale „svatou cestou.“

166 Nuže, silnice svatosti, lidé se snaží sami sebe udělat svatými. A když to děláme, je to, jak jsem už předtím řekl, je to jako kdyby... Jako když si káně chce nastrkat peří holubice a udělat ze sebe holubici, zatímco jeho povaha je stále káněte. Je to, jako kdyby si vrána nastrkala holubí peří nebo paví a říkala: „Koukejte, jsem nádherný pták.“

167 Vidíte, tady je něco uměle vyrobeno. Ale páv se nemusí starat o to, jestli bude mít paví peří nebo ne. Holubice se nemusí starat, jestli bude mít holubí peří nebo ne. Tak dlouho jak má povahu holubice, bude mít taky holubí peří. A podívejte, svátostní lidé začínají mluvit: „Žena musí nosit dlouhé vlasy a dlouhé rukávy“ a ty další věci, „dlouhé sukně a nesmí mít svatební prstýnek a žádné šperky.“ Vidíte, tím se to stává samospravedlnou svatostí. To je vyrobená svatost. Ale opravdová církev živého Boha je...

Podívejte se na to, co potkalo denominaci. Nuže, oni si všichni oštrihali vlasy, letniční a tak dále a skoro všichni nosí prstýnky a tak dále.

168 Podívejte se jen na ty letniční před léty, jak na to naráželi. „A my, církev... my, církev...“ Církev je Kristovo tělo. Jsou to jednotlivci mezi jinými jednotlivci, kteří jsou zrození v Božím království. To vychází zevnitř navenek. To je autentický život.

169 Od ovce nežádáš, aby na ní vyrostla vlna nebo aby ji sama vyrobila, tak to myslím. Ovce nemusí vlnu vyrábět. Řekla by: „Nu co, můj pán si přeje, abych v tomto roce měla trochu vlny. Musím sebou pohnout.“ Ne, jedinou věc, kterou musí udělat, je prostě zůstat ovcí. Je to tak. Vlna se dostaví automaticky... ona bude... bude mít vlnu,

protože...

170 A od nás se neřádá, abychom vyráběli ovoce. Od nás se očekává, že přineseme ovoce, vidíte — přineseme ovoce. Vidíte? Od nás se očekává, že přineseme ovoce. Tak dlouho jak jsme Božím ovocným stromem, majícím Slovo Boží, Slovo Boží se obhájí samo. Bude přinášet ovoce tak dlouho, jak dlouho tam bude Slovo.

Jan 15:7

171 Ježíš řekl: „Jestliže zůstanete ve Mně a Má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete a stane se vám.“ Nemusíte to vyrábět. Nemusíte se k tomu propracovávat, to už tam automaticky je. A pak to jde kupředu.

172 Nuže, pojďme... pospíchejme dál, máme už jen několik minut, pak skončíme.

Nuže, jiní zacházejí tak daleko, že se stávají fanatiky. Nuže, ocitají se na opačné straně. A myslí si, že kvůli tomu, že poskakovali nahoru a dolů nebo měli nějaké senzace a emoce, mluvili v jazycích, měli prorocství, které se jim splnilo nebo něco takového, oni si myslí, že to je ono, že to obdrželi. Ale tak to není.

Matouš 7:22, 23

173 Ježíš řekl: „Mnozí mi v ten den řeknou: ‚Pane, Pane, copak jsme ve Tvém jménu neprorokovali? Nedělali mnoho skutků a nevymítali jsme demony?‘“ On jim řekne: „Odejděte ode Mne,“ vidíte. To není to. Přátelé, to není to.

174 Z toho důvodu... Jsou jazyky důkazem? Já věřím v mluvení v jazycích, ale neberu to za jediný důkaz Ducha Svatého. Ne, přátelé! Důkazem jsou ovoce Ducha Svatého.

175 Nuže, vidíte, kvůli tomu nesouhlasím s hnutím letničních bratří v tom, co oni říkají: „Jestliže člověk promluví v jazycích, má Ducha Svatého.“ V tom nesouhlasím. To není znamením Ducha Svatého. Slyšel jsem ďábly mluvit v jazycích tak rychle, jak jen mohli. Pili krev z lidské lebky a vzývali ďábla.

176 Viděl jsem, jak Indiáni brali do rukou hady a ovíjeli si je kolem sebe. Bylo to v Arizoně při tanci deště, takhle zvedali své ruce a běhali kolem dokola; přišel kouzelník a dělal si řezné rány a položil tužku, která začala psát v neznámém jazyce a podala i výklad. A tak mi takové věci neříkejte. Jsem na to příliš starý. Ne...

Matouš 7:16

177 Ovoce Ducha je... Ježíš řekl: „Po ovocích jejich (ne po jazycích,

emocích, ale po ovocích) poznáte je.“ To je po ovocích Ducha.

178 To je Bůh odhalující se v pokoře, líbeznosti a je stejný každý den. Na člověku, který se přidrží Slova, je něco příznačného. Pokaždé, když vidí Slovo, zdůrazňuje Ho svým „Amen.“ Lhostejně co říkají jiní lidé. Tak... on mu věří, vidíte.

1. Korintským 13:1

179 V pořádku. Ale pak se posouváme moc daleko, stáváme se závislí na nějakých fanatických... A satan přichází mezi lidi. To je jeho zaměstnání a on je dobrý obchodník. Dostává se mezi lidi a způsobí, že si budou myslet, že to mají, jen proto, že mohli skákat nahoru a dolů. A pak nenávidí bližního? Ne. Vidíte? Říci něco a mluvit v jazycích a podobné věci jsou nádherné... A pamatujte si, můžete mluvit opravdovým jazykem Ducha Svatého a stále Ducha Svatého nemít. Mluví o tom Bible: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl bych lásku, stal jsem se dunícím kovem nebo řinčícím činelem.“ (1. Korintským 13) Tak tedy, v tom to není.

180 Metodisté říkají: „Obdržel jsem to, když jsem křičel,“ ale neobdrželi. Nazarejci říkali, že to dostali, když žili posvěceným životem, ale nedostali. Letniční říkali: „My mluvíme v jazycích, my jsme to dostali,“ ale nebylo tak, vidíte. Vězte, Bůh odhalující sám Sebe. A to ne skrže senzace — ne. Senzace, ano, ona to provází. Vidíte to místo? On to prostě činí tak pokorným, že to nemůže nikdo upozorovat, jestli se do toho nepokusíte vložit vlastní názor a své vlastní myšlenky. To je Bůh.

181 Nuže. A potom se stali bandou fanatiků. A tak tu máme ty vlašné a formální a tady na druhé straně fanatiky; a zde uprostřed toho všeho jde nevěsta a volá na obě strany; Bůh to dokazuje a doprovází to — Jeho Slovo.

Inu — ó, musím některé věci přeskočit, protože toho mám ještě hodně a mám... aj, náš čas v podstatě vypršel. Budu velice rychle pospíchat.

182 Od Edenu — od Edenu už bylo prorokováno o příchodu Mesiáše — po celou cestu od Edenu. (Nuže, musím teď přeskočit několik míst Písma, která jsem si tu zapsal a poznámky, abych to poselství mohl skončit včas — Bůh skrývající se v pokoře. Teď budu mluvit rychle, ale chci, aby to neuniklo vaší pozornosti.) Od Edenu bylo prorokováno o příchodu Mesiáše. Bylo předpověděné, jakým druhem osoby bude. Mohli bychom u toho zůstat dlouho. Vy znáte Bibli — čím on měl být, jakého druhu osobou měl být.

5. Mojžíšova 18:15

183 Mojžíš řekl: „Pán Bůh vzbudí vám proroka, jako jsem já.“ Oni věděli, že Mesiáš má být prorokem, jakou službu bude pro Něj konat. Všichni proroci mluvili o tom, co bude dělat.

184 Mluvili o tom v symbolech; a přešlo jim to nad hlavami a ostatním pod, vidíte — jednom pod a druhým nad. V době, kdy se zjevil na scéně, lidé, ke kterým byl poslán, měli své vlastní výklady o tom, čím On bude, výklady pocházející z jejich vlastní představivosti.

2. Petrova 1:20

185 Bible se nikdy nemění. Bible vždycky zůstává tou stejnou. Právě z toho důvodu říkám to, co je řečeno v Písmu a držím se toho: „Bible nepodléhá vlastnímu výkladu.“ A tak, metodisté, baptisté, letniční, nesnažte se to vykládat po svém a neříkejte: „To nemá takový význam, ale takový.“ To má takový význam, jak je to tam řečeno — přesně takový.

Někdo řekl: „Jak je to možné?“ Nevím. Neřekl jsem to já; postará se o to Bůh. On je tím, který to řekl, ne já. On se postará o své vlastní.

186 Ale nyní, o Mesiáši bylo prorokováno. Proroci přesně řekli, jak On přijde, co udělá, když přijde. Ale celý jejich soukromý výklad o tom mezi lidmi... A když přišel, bylo to tak jednoduché, v jednoduchosti, že celá církevní skupina o to zakopla. Je to tak?

187 Tamti lidé, kteří tomu byli vyučováni... Člověk se nemohl stát učitelem, knězem, když se nenarodil v patričním rodokmenu — totiž Lévi. Jen pomyslete, jeho pra, pra, pra, pra, pra, pradědeček byl kněz, přebýval přímo ve Slově v chrámu dnem a nocí — jako nějaký katolický kněz nebo kazatel, jehož kazatelský úřad v nějaké církvi přecházel z pokolení na pokolení a tak dále. „Můj pradědeček byl metodistický biskup.“

„Můj dědeček byl biskupem“ a tak dále, vidíte?

188 Všichni žili přímo ve Slově, ale zformovali si svou vlastní cestu. A jejich děti to přijaly tak, jak jim to předali jejich otcové, až... Otcové jim nepředali tu správnou cestu a oni z toho udělali nějakou organizaci a pak, když se jim Duch snažil ukázat pravdu, nemohli to přijmout. Přesně tak to vypadá dnes.

189 Nechci být hrubý, ale je to tak. Stejně tak to vypadá dnes. Oni to zkomplikovali a ukazují to jinak. Učí, že... Přesně tak, jak to bylo řečeno: „Bůh nemá vnoučata.“ Znáte to? Bůh má syny, On má dcery, ale ne vnuky a vnučky. Každý člověk musí zaplatit tu stejnou cenu

a přijít tou stejnou cestou. Tak, jako váš otec, stejně tak musíte i vy. Nuže.

190 Tak tedy, On byl tak jednoduchý. Když tento Mesiáš... Čtyři tisíce let o Něm mluvil každý prorok. David a ti další o Něm zpívali. A když přišel... Lidé si udělali představu o tom, co by měl dělat; jak by to měl dělat, jak to všechno bylo vysvětleno, znázorněno v tabulkách (výkresech) a tak dále tak, že když nakonec přišel tím jednoduchým způsobem, zruinovalo to jejich teologii. Nepoznali to. On přišel podle Slova.

Micheáš 5:2; Matouš 2:6

191 Nuže, věříte, že Bůh mluvil skrze proroky, že Mesiáš přijde jistým určitým způsobem? Škoda, že nemáme ještě hodinu času, abychom se tím mohli zabývat a objasnit si to. Ale všichni víme, jak to bylo, většina z nás — jak Bůh řekl, že to přijde a jak: „Ale ty, Betléme v zemi Judské, nikoli nejsi nejmenší...“ a tak dále, a jak On bude jednat a co bude dělat.

192 A přece byl tak jednoduchý, že... Ti význační učenci to tak popletli, že to minuli. Ale víte, Ježíš nepřišel v rozporu se Slovem. On přišel podle Slova, ale v rozporu s jejich výklady. On učil věci, které byly proti jejich církevním školením o Něm.

193 Nuže, například říkali: „Když přijde Mesiáš, On jistě vstoupí do svatyně a řekne: ‚Kaifáši (nebo kdo bude právě veleknězem), zde jsem.‘ Přijde za salutování deseti miliónů andělů. Bůh řekne: ‚V pořádku, vy tam dole, jste opravdu znamenitou církví. Jste mým lidem. Zatočím tady klikou a spustím nebeské koridory. Dnes ráno k vám posílám Mesiáše. Přistane uprostřed tvého nádvoří.‘“ A všichni lidé se shromáždí a řeknou: „Dr. ten — a — ten, ty a doktor ten — a — ten, vy všichni se můžete postavit do čela a přivítat Ho první,“ vidíte.

194 Asi takto někdy uvažují lidé v dnešní době. Víme, že to je trochu... zní to trochu přehnaně, ale já... snažím se jenom ukázat pointu. A jejich... „Tak se to stane. A jestli se to tak nestane, pak to není pravda. Je to antikrist. Jestli se to nestane přesně tak, je to antikrist, vidíte. A tak to nebude. A ta další věc se týká pozdravu deseti miliónů andělů, kteří budou salutovat se svými sbory; přistanou tam na nádvoří, kde Šalomoun postavil chrám, a ó, budou se pohybovat nahoru a dolů, tady na tom svatém prostranství, kde umřeli svatí a mudrci“ a tak dále.

Matouš 23:29-34; Lukáš 11:47-49

195 „Ano,“ Ježíš řekl, „vy pokrytci, synové ďábla.“ Řekl jim: „Stavíte

hroby prorokům, a vaši otcové je tam sprovodili.“ Je to tak. „Kolik spravedlivých a proroků k vám bylo posláno a vy jste zavraždili každého z nich,“ vidíte. Ale koho On tehdy nazval spravedlivým? Ty, které oni nazvali fanatiky a podivíny. Ano. Mysleli si, že se to tak stane.

Malachiáš 3:6

196 Ale, když On přišel do stáje, narodil se z panny, u obyčejného tesaře, který byl Jeho pěstounem a malá neznámá dívka... Vidíte, ne dcera velekněze nebo ještě více. On přišel jako... z malé ženy, která bydlela v malém starém bídném venkovském městečku zvaném Nazaret. A jen obyčejný vdovec. Žena mu zemřela. A měl nějaké děti — Josef. A ona byla zasnoubena. Tak tedy, On měl od začátku pošpiněné jméno. Oni říkali, že byl nemanželského původu.

Ó, aj! To uráželo jejich uhlazenost přespříliš. Jejich výchovná etika nemohla něco takového překousnout. Jejich výklad Písma o tom nic nevěděl, a přece to zde bylo jako „Tak praví Pán.“ Ó, aj! Chvěji se, když na to myslím. A když vidím, jak se ta samá věc znovu vrací. Bůh se nemění. (Už je dvanáct. Ano. Mám skončit nebo pokračovat? Děkuji. Sedte ještě chvíli, vidíte, nuže, bude to opěrný bod pro nadcházející poselství. A pokusím se vás propustit co nejdříve... snad za deset, patnáct minut, jestli to stihnu. Bůh vám žehnej.)

Matouš 27:40; Lukáš 23:35, 37

197 Všimněte si, nuže, je to tak jednoduché, že se to u nich minulo s cílem, ale trefilo to do Božího cíle. To se trefilo do Slova. On přišel přesně tak, jak řekl, ale jejich výklad toho byl falešný. Výklad, který dali v Mojžíšově době, byl taky falešný; výklad v době Noemově byl falešný. Ale Bůh přichází podle svého Slova.

Pak přišel Ježíš a učil věci, které byly proti tomu. „Jsi-li Mesiáš, udělej to — a — to.“

„Jsi-li... sestup z kříže, a ukaž nám to teď.“

Ale Bůh nedělá ze Sebe před lidmi blázna. On dělá věci, které jsou milé a správné.

198 Oni si mysleli, že někdo takový určitě musí přijít s andělským přivítáním, ale On přišel do stáje. A pro jejich uhlazenou etiku, pro obyčejného člověka to bylo legrační při pomyslení, že velký mocný Jahve, který byl vlastníkem země, stvořil všechny věci a že pro narození svého vlastního dítěte nemohl připravit lepší místo než nějaký chlév pro dobytek na hromadě hnoje. Jak by tam mohl...?

199 Vidíte, co to bylo? Bůh v jednoduchosti. To Ho dělá tak velikým.

Vidíte, výchovná etika se nemůže takto ponížít. Nestrpěla by to. Ale Bůh je tak veliký, že přišel dolů — neměli ani oděv pro své vlastní dítě. Pomyslete na to! A svět... V hostinci neměli místo, a tak šel do stáje pro krávy — malého výčnělku, něco jako jeskyně ve svahu hory — a tam, na slámě přišel Syn Boží. Ó, to bylo velice odlišné od shromáždění tam...

Matouš 1:20

200 A Jeho matka, se měla stát matkou... Zjistilo se, že bude matkou, ó, měsíce předtím než byli vůbec zasnoubeni nebo dokonce oddáni. Měla být matkou a lidé to viděli a věděli, že to tak bude. A Marie, ve svém srdci věděla, o co jde. A Josef tomu nerozuměl. Ale anděl Páně k němu v noci přišel a řekl mu: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít si Marii za manželku, protože to není nic zlého. Ale je to z Ducha Svatého.“ Tím to bylo vyřešeno.

201 Ten muž, Josef, žil v takovém spojení s Bohem, že Bůh k němu mohl mluvit, ale my se dnes oblékáme do našich církevních kožichů, které si zapneme tak neprodyšně, že k nám není schopno nic promluvit, mimo církevní skupiny, ke kterým patříme. Nechci se chovat hrubě ani radikálně, a tak to už raději nechám. Všimněte si. Ale doufám, že mi rozumíte.

Lukáš 2:24-46

202 Všimněte si. Chlév, to pro ně byla legrační věc. Ti uhlazení... Nemáme zprávu o tom, že by chodil do školy byť jen jeden den. A přece ve stáří dvanácti let ten jednoduchý chlapec ohromil kněze v chrámu svým kázáním. Ó, aj! Co to bylo? Bůh, který se ukrýval. (Cítím se teď docela nábožensky podnícen.)

203 Bůh skrývající se ve stáji. Bůh skrývající se jako malé dítě. Vidíte? Chtěli bychom to alespoň na chvíli znázornit. Když chodil po ulicích, rodiče bezpochyby říkali: „Nehrajte si s tím chlapcem. Nemějte s ním nic společného. Jeho matka, to je prachobyčejná prostitutka. A Jeho otec a matka — to dítě se jim po pravdě řečeno narodilo před svatbou. Ona byla v jiném stavu. Nemějte s tím nic společného.“

Lukáš 2:19, 51

204 Co si myslela Marie... Ale celkem vzato... Nezáleželo na tom, co si mysleli ti z venku, ona o těch věcech uvažovala. Oni to skrývali ve svých srdcích. Věděli, že proti tomu nemohou nic namítat. Někdy Bůh mluví ke svému dítěti a říká: „Mlč, nic o tom neříkej.“

205 Měl jsem ve svých shromážděních lidi, kteří říkali: „Dobrá, jestli jsi Kristův služebník, víš, že se to tam děje.“ Jistě, vím, že se to děje.

Ale co máš udělat, když On ti řekne: „Mlč. Nemluv o tom nic.“

Onehdy jsem někoho vzal a ukázal mu to v knize, něco, co bylo řečeno před lety. Řekl jsem...

On řekl: „Tohle nechápu.“

Řekl jsem: „Vidíš to tu?“ To bylo už dávno. U toho bylo datum, kdy se to stalo. Mnoho lidí to v této knize vidělo. A já jsem řekl: „Stane se, že se to uskuteční tak a tak.“

On odpověděl: „Proč jsi tehdy o tom nic neřekl?“ Tak tomu muselo být!

Lukáš 2:49

²⁰⁶ A Josef věděl, že to tak nebylo. On věděl, komu to dítě patří. Marie věděla, komu patří. Ježíš věděl, kdo byl Jeho Otcem. Co řekl: „Musím být v tom, co je mého Otce.“ To nebylo řezání prken a dělání dveří, ale ve věcech Svého Otce. A řekl své matce: „Copak jste nepochopili, že je na čase, abych byl v tom, co je mého Otce?“

²⁰⁷ Nuže, oni si mysleli, že to nenápadné praštěné děcko... Každé nemanželské dítě je svým způsobem pozoruhodné, je zvláštní, je to tak. Ale Bůh se skrývá... Poslyšte. On se skrýval v tom, co ten svět považoval za špínu, zkaženost, nelegitimnost. Hleďte, Bůh se skrývá ve zkaženosti mrtvého semene, které oživuje. Pochopili jste to?

Izaiáš 40:1- 4; Malachiáš 3:1

²⁰⁸ Bůh se skrývá v jednoduché obyčejné pradeně. Obyčejný člověk se svačinou pod paží, políbí manželku a děti na rozloučenou, a odchází; a možná On se skrývá v tom muži, aby vykonal něco, o čem arcibiskup nemá ponětí. Neslyšíte ho, že by o tom před sebou troubil a rozhlašoval to. Bůh je prostě oslaven, toť vše. Ti jednoduší to uslyší a radují se.

Nuže, Bůh se skrýval v jednoduchém dítěti, skrýval se v jednoduchosti obyčejné rodiny. Bůh. A kněží a význační muži, ta smetánka, géniové a všichni ostatní. Herodesové, a tak dále, ve své době, a Neronové — oni to všichni přehlédli. Bůh se skrýval v jednoduchosti. (Teď už rychle.)

Jan Křtitel v Izaiáši 40... Jestli chcete, můžeme to přečíst. Malachiáš 3... Pokud chcete, poznamenejte si to. Izaiáš 40, víte, oznamoval pokoj... Možná by bylo dobré, abych to tu přečetl, jestli ještě máte čas, jen na okamžik. Otevřeme si knihu Izaiáše 40. kapitolu a přečteme si to zde a přesvědčíme se, co on tady o tom říká. Podívejte, tady.

Potěšujte, potěšujte lidu mého,...

Nuže, zapamatujte si, to je 712 let. Podívejte tady na ten titulek — 712 let předtím, než se narodil, prorok o něm mluvil.

Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh vás.

Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své.

Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho.

Každé údolí at' jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek at' jest snižen; což jest křivého, at' jest přímé, a místa nerovná at' jsou rovinou.

Jakým mužem On měl být! Nuže, otevřete si se mnou poslední knihu... posledního proroka Starého zákona. Nuže, u Malachiáše poslouchejte, Malachiáš to zde vyzvedl na konci času, abyste mohli mít jistotu a nezapomněli na to. Malachiáš 3. kapitola:

Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří Mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy líbost máte. Aj, přijdeť, praví Hospodin zástupů.

Matouš 11:10

209 To je stále řeč o Janovi — „Posílám svého anděla, který Mi připraví cestu.“ Ježíš se o tom zmiňuje v Matouši 11:10. Řekl: „Jestli to můžete přijmout, je to ten, o kterém je řeč, ‚hle posílám anděla před tváří Mou...‘“ Je to tak.

210 Nuže. Jak oni všichni mluvili... když to bylo... sedm set let před Mesiášem očekávali příchod toho předchůdce. Ale když se ukázal na scéně v takové jednoduchosti, oni ho minuli. Minuli ho. Vzpomeňte si, on byl synem kněze. Dobrá, podívejte, jak absurdní by bylo, kdyby měl jít ve šlépějích svého otce a zaujmout úřad kněze, vrátit se do školy pro duchovní. Ale jeho úkol byl příliš důležitý.

Izaiáš 40:4; Žalm 114:4, 6; Izaiáš 55:12

211 Ve stáří devíti let se vzdálil na poušť a pak přišel kázat. Oni to minuli. On byl příliš jednoduchý. Příliš jednoduchý pro jejich vysoce

uhlazené vzdělání, aby mohli někomu takovému uvěřit. Mysleli si, že když někdo takový přijde: „Co s tím, každé údolí ať je vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať je snižen; místa nerovná ať jsou rovinou?“

Když to spatřil David, řekl: „Hory poskakují jako skopci, pahrbkové jako jehňata a všechno dříví plní tleská rukama.“

Matouš 3:2, 7, 9; Lukáš 3:7, 8

212 Co se však stalo? Starý chlapík s licousy, bez jakéhokoliv vzdělání, ovitý kouskem jehněčí kůže, přišel z Judské pouště a urážlivými slovy řekl: „Čiňte pokání, protože se přiblížilo nebeské Království! Vy hromado hadů, nemyslete a neříkejte, ‚patřím k nějaké organizaci.‘ Bůh může z těchto kamenů vzbudit děti Abrahámovi.“

„Aj, nu co, tamten, to není on. Víme, že to není on.“ Ale to byl on! On vyrovnával cestu, vidíte.

Matouš 3:9; Lukáš 3:5, 8

213 Právě tam se narovnal každé křivé místo. Právě tam se snížil každý pahorek. „A nemyslete, že si můžete říkat: Abraháma máme za otce! Takové věci mi neříkejte, protože Bůh je schopen Abrahámovi vzbudit syny z tohoto kamení.“ Pahorky se snížily. Ó, to je to. Ano. Vidíte v tom rozdíl?

214 On řekl, že se to stane. A když oni přišli, mysleli si: „Ó, aj!“ Oni jej byli hotoví přijmout, kdyby přišel do jejich organizace. Ale protože přišel takto, tak jednoduchou cestou... A přece, podle výkladu Písma se pahorky snížily. I když to nechtěli přijmout, ale takoví už byli.

Matouš 3:7-12; Lukáš 3:7, 9, 16

215 Pánové, on je hezky ‚oholil!‘ Stáhnul z nich kůži. Řekl: „Vy bando zmijí! Jste zmije v trávě! Říkám vám, sekera je už přiložena ke kořeni stromu. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřazen a vhozen do ohně. Jistě, já vás křtím vodou k pokání, ale ten, který přichází po mně, je silnější než já. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. Věječka už je v Jeho ruce a On vyčistí svůj mlat. Plevy bude pálit... ohněm, ale svou pšenici shromáždí do obilnice.“ Amen!

216 Tehdy se křivá místa narovnal, ale lidé to nepochopili. Ale bylo to přesně podle Slova. Přesně jak bylo řečeno ve Slově. Tak jednoduché, že to nepochopili. Dívali se na to a minuli to. Promeškali to. Promeškali, nevšimli si toho. Nebuďte tak slepí. Nebuďte tak slepí.

A tak poslouchejte. Nuže, oni si to nechali uniknout. Pro obecně přijatý názor o takové osobě, byl příliš jednoduchý a tak to minuli. A znovu, čím to bylo? Bohem, který je Slovem, skrývajícím se

v jednoduchosti — ne kněz s límcem naruby, chytrý a vzdělaný.

Matouš 11:7, 8; Lukáš 7:24, 25

²¹⁷ Ježíš jim dal stejnou otázku. Řekl: „Na co jste se vyšli podívat?“ Když k Němu přišli Janovi učedníci: „Na člověka v kněžském rouchu, víte, oblečeného hebkým rouchem?“ Řekl: „Na takového kazatele?“ On řekl: „Tohle jste chtěli vidět?“

On řekl: „Ne. Takoví líbají nemluvnátka, víte, a pohřbívají mrtvé. Oni nevědí nic o obousečném meči na bitevním poli. Takoví pronášejí svou intelektuální řeč v nějakém klubu Kivanis, víte. Tam jsou v pořádku. Ale co se týče bitvy, když je zapotřebí se postavit do pozornosti, o tom nemají ani tušení. Oni jsou v královských palácích. Pohrávají si se slávou.“

Ale On pokračoval: „Na co jste se přišli podívat? Na třtinu klátící se větrem? Člověka, který může říct...“

Někdo řekl: „Víš co, ty patříš k jednotářům. Ale kdybys přišel ke Sborům; řeknu ti, co udělám: uděláme...“

„Myslím, že to udělám“ — klátící se třtina... Jan ne. Ne, ne.

„Když přijdeš a staneš se saduceem a ne farizejem“ nebo něco takového. Pokud jste viděli někoho, jak se klátí ve větru — pak to nebyl Jan. Ne, bratře! On ne.

²¹⁸ On řekl: „Na co jste se tedy vyšli podívat? Na proroka?“ To může udělat jenom prorok. On řekl: „Nyní...“

Amos 3:7; Matouš 11:9; Lukáš 7:26

²¹⁹ To byl důkaz proroka: Slovo Boží s ním. Slovo přichází k prorokovi. Řekl: „Na co jste se vyšli podívat? Na proroka?“ On řekl: „Ano, to je pravda. Já vám říkám, dokonce více než proroka,“ protože on byl.

Malachiáš 3:1; Matouš 11:10, 14; Lukáš 7:27; Matouš 3:12

²²⁰ Proč on byl víc než prorokem? On byl poslem smlouvy (určité byl), který přemostil cestu mezi Zákonem a milostí. Byl tím klíčovým kamenem, o kterém byla řeč. On řekl: „Jestli to můžete přijmout, toto je ten, o kterém je napsáno: ‚Hle, (Malachiáš 3) Já před tvou tváří posílám svého posla, který připraví tvou cestu před tebou.‘“ Ó, byl tak jednoduchý — Bůh se znovu skrýval v jednoduchosti.

A sledujte, co udělal. On kázal příchod toho mocného Krista! „Věječka je již v Jeho ruce. Provívá si cestu. Chtěl jsem říct, on vyčistí svůj mlat. Vyhodí smetl, vymete a spálí. Svou pšenici shromáždí do obilnice.“

Vidíte, on měl inspiraci.

Ale když přišel Ježíš, oni vyhlíželi na... Všichni apoštolé, víte, vyhlíželi příchod něčeho velkého. Aj, aj! „Dobrá. On přichází. Tím to hasne. Chlapci, On bude mocný. Vyhodí ty Římany, smete je z povrchu země. Aj, Řekové půjdou tou cestou a Římané tou, až přijde.“ A když přišel, byl to malý pokorný chlapík, kterého postrkovali z jednoho kouta do druhého. Co to bylo? Bůh skrývající se v jednoduchosti. Ó, aj!

Lukáš 11:20; Jan 8:46; Jan 10:37

221 A na konci svého poselství se postavil a řekl: „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? Celá Bible říkala, že Já budu... Nedělám-li skutky svého Otce, pak Mne odsudte. Ale copak Jsem nevykonal to, co řeklo Písmo, že mám vykonat? (Hřích to je nevíra, víte.) Kdo z vás Mne usvědčí? Vymítám-li démony Božím prstem, pak mi ukažte, kam to chcete zařadit.“

1. Tessalonicenským 4:17

222 Jednoduchost — On se poddal smrti, ale, ó, v to velikonoční ráno! On smetl všechno chraští, bratře. Ano, jistě. A pšenice byla zpečetěna do sýpky, a leží tu v zemi a má věčný život, odpočívá v očekávání na velký den, o kterém budeme mluvit — o příchodu Páně. Když ten život bude přinavrácen k životu a my povstaneme v tom vzkříšení a budeme uchvázeni s Ním na povětrí, a shromáždění do obilnice. A všechno smetí bude spáleno. Pleva, která ho obalovala a chtěla postrčit tím nebo tamtím směrem, bude spálena neuhasitelným ohněm. Amen! Ó, není On nádherný! A oni Ho minuli — Bůh v jednoduchosti.

223 Proč? Proč, on v kázáních nepoužíval nikdy odborné církevní názvy. Nikdy. Nikdy nekázal jako kazatel. Kázal jako... používal názvy Boží jednoduchosti; názvy jako „sekerka je přiložena,“ názvy jako „strom,“ názvy jako „hadi.“ Ne jako někteří kazatelé ze semináře, jako kněží těchto dnů, jako doktor božství, dr. ten a ten. On to nedělal. On tam kázal jako zálesák. Mluvil o sekerách a stromech, hadech a jim podobným věcem, a o pšenici, a sýpkách, a jim podobným věcem. Dnes by ho považovali za „kazatele na krabici od mýdla.“ Myslím si, že tehdy ho přezdívali „kazatelem na pařezu,“ když stál na pařezu tam nad Jordánem. Bůh v jednoduchosti, skrytý před moudrostí toho světa.

Matouš 11:25; Lukáš 10:21

224 Nuže, vyhledejme si... Ježíš řekl: „Chválím Tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými tohoto světa a zjevil jsi je nemluvňatům, která se dají poučit.“ Bůh se skrývá v jednoduchosti v Kristu. Bůh, v jednoduchosti, sám Sebe skrývá před

moudrostí tohoto světa. Bůh se skrývá v jednoduchosti v Janu. Vidíte? Prostě... podívejte, on byl. Jen na to pomyslete. Bůh v jednoduchosti, On...

Nuže, během jedné nebo dvou minut skončíme, protože vás nechci déle držet.

Hledte! Zastavme se ještě na minutu — je to něco osobního. Přemýšlejme o tom dnu, ve kterém žijeme (závěrem). Přemýšlejme o tom dnu, ve kterém žijeme — Bůh sestupující do tak nepatrného starého pokorného místa, ve kterém jsme přebývali, uzdravuje nemocné; a bohatí a nadutí, vysoko vzdělání... „Dny zázraků pominuly. Není takové věci jako božské uzdravení.“

²²⁵ Vzpomínáte si na to kázání, které jsem kázal tady naproti tomu pozemku to ráno, když jsem odjížděl, o Davidovi a Goliášovi? Bylo mi řečeno: „Jak se chceš postavit před tím vzdělaným světem, bratře Branhamo, s něčím takovým?“

Řekl jsem: „Nevím, jak si s tím poradím.“ Ale Bůh řekl: „Jdi!“ Tím to zhaslo. To je Slovo. On Ho zaslíbil. Ta hodina je zde.

²²⁶ Když ten anděl Boží, kterého vidíte tady na obrázku, sestoupil toho dne tam nad řekou, v červnu tomu bude třicet let nebo spíš třicet tři a řekl: „Jako Jan Křtitel byl poslán (bylo tam pět tisíc nebo více lidí), blíží se hodina, že tvoje poselství se rozejde po světě.“

²²⁷ Vzpomínáte si na ty kritiky, jestli tam nějakí byli... Domnívám se, že Roy Slaughter nebo někdo z nich si to může pamatovat nebo paní Spencerová, všichni, kteří... někteří z těch starých, kteří... mohli by to vědět, někteří z těch starých lidí, George Wright nebo někdo z nich, že ano? Víte o tom? Jak to bylo? Nebylo tomu opravdu tak? Jistě. A pak uprostřed toho, když... oni to odmítli a řekli: „To je jen mentální uzdravování.“ A Bůh se otočil rovnou nazpátek a poslal něhou starou vačici a ona byla Boží mocí uzdravena.

²²⁸ Lyle Wood a Banks, když jsme tam seděli, a víme, že Bůh potvrdil pravdu, když malá střevle ležící ve vodě... A Duch Svátý den předem promluvil. On jim chtěl ukázat svou slávu a něco udělat. A když jsme tam toho rána stáli, Duch Svátý sestoupil do člunu. A já jsem se postavil a promluvil k té rybě — ležela ve vodě, mrtvá asi půl hodiny, její žábra a vnitřnosti byly vytrženy ven z úst. Byl jí vrácen život a odplula stejně tak jako každá jiná ryba. Co to je? Bůh, jenž se skrývá v jednoduchosti.

Matouš 3:9; Lukáš 3:8

229 Bůh může z těch kamenů vzbudit děti Abrahámovi! Bůh může uzdravit vačici, rybu nebo cokoliv jiného! Když přinese poselství a lidé mu neuvěří, Bůh může vzbudit vačici, která tomu uvěří! Bůh může vzbudit leklou rybu, může vzbudit mrtvou vačici, On může dělat všechno, co se Mu zlíbí.

Jaká výtka pro tuto generaci! Oni o to klopýtají, dělají kolem toho spoustu povyku a: „Ty jsi neudělal to a to“ a Bůh poslal obyčejné zvíře, vidíte? Jaká výtka! Co to znamená? Bůh v jednoduchosti ukazuje, že je velký. Ó, aj! Napomenul lidi v této generaci za jejich nevíru.

230 Nuže, oni si myslí tak, jak to vždycky dělali — že se to musí stát podle jejich představ.

„Nuže, jestli existuje něco takového jako božské uzdravení...“ Jak mi řekl jeden katolík... ten muž, tehdy večer mi o tom řekl, víte, o... Řekl, že ten Ayers, kterého jsem šel navštívit kvůli jeho synovi v Houstonu, on řekl: „Dobrá, jestli to byl dar od Boha, pak by musel přijít do katolické církve.“

231 Metodisté si mysleli, že by to muselo přijít do jejich církve a letniční mysleli, že by to muselo přijít do jejich církve, ale nepřišlo to ani do jedné ani do druhé. To přišlo v moci vzkříšení Ježíše Krista, který zmanifestoval samého Sebe. Je to tak. On to určitě koná. Jen pozorujte. Ať se to od vás nevzdaluje. Uchovejte si to pod svým srdcem a zapamatujte si to. A tam o tom uvažujte. To musí přijít podle jejich představy, z jejich denominace, a pokud tak není, pak to není On, vidíte. Je to pouhá psychologie nebo rovnou ďábel, to není od Boha, protože kdyby to bylo od Boha, pak by to muselo přijít podle jejich představy, „tak, jak jsme to my vyložili.“

Matouš 10:25; Matouš 12:24; Marek 3:22; Lukáš 11:15

232 Tak měl přijít i Ježíš k farizejům, tak to mělo být, vidíte. Když Bůh mínil poslat Mesiáše, oni si už všechno vyložili, jak to musí být. A jelikož přišel jiným způsobem, pak to nemohl být Mesiáš; měl nemanželský původ. Byl Belzebubem. Ale to byl Bůh zjevený v jednoduchosti.

233 Podle nich by předchůdce měl mít určité vzdělání, které jejich... Dobrá, jistý... Bezpochyby, každý den a každý rok, když vysvěcovali své kazatele a posílali je jako misionáře, aby obraceli lidi a přiváděli je, každý si myslel: „To bude ten předchůdce, který přichází.“ Ale Bůh ho vzbudil na poušti, kde nebyl žádný seminář, vidíte, a tak dále. Bůh sám Sebe skrývá v pokoře a jednoduchosti.

234 Ale teď počkejte. Závěrem, chceme říci toto: Odmítnout jednoduché Boží poselství, odmítnout Ho — tu jednoduchou Boží cestu — znamená na věky zahynout. Nuže tedy, tolik... Mluvíme o tom, jak jednoduché to je a lidé si myslí, nu co, oni se tomu posmívají, překročí to, jednají s Tím, jak se jim zlíbí. Ale to znamená věčné oddělení od Boha.

1. Petrova 3:19, 20

235 Ti, kteří zemřeli v Noemově době a nebyli poslušní jeho poselství, zahynuli. A Ježíš šel a kázal těm v okovech temnosti, ve své smrti předtím, než vstal. A šel do pekla a kázal duchům ve vězení, kteří nečinili pokání za dlouhé trpělivosti Noemovy doby, když bylo kázáno tím jednoduchým mužem to jednoduché poselství. On šel a řekl: „Noe kázal, že tu budu, a tak Jsem zde.“ Je to tak.

Jan 6:31; Jan 6:49

236 Ti, kteří opomenuli naslouchat poselství toho proroka — Mojžíše, tam na poušti; a on obdržel od Boha... byl řádně potvrzený ohnivým sloupem a pak byli vedeni na poušť a pokoušeli se z toho udělat organizaci. A oni zahynuli a zemřeli na poušti, každý z nich kromě dvou — Jozua a Kálefa. A tam znovu, ti farizejové, oni byli tak slepí, že to nebyli schopni uvidět, a tak hleděli zpátky a říkali: „Naši otcové jedli manu na poušti.“

A Ježíš jim řekl: „A všichni pomřeli.“

237 Oni spatřili Boží slávu. Oni chodili ve Světle... chodili ve Světle. Chodili ve Světle ohnivého sloupu. Chodili v přítomnosti Jeho moci. Chodili po místech, která Duch Svatý pro ně připravil. Jedli mannu, která padala z nebe, kterou pro ně připravil Bůh, a zahynuli a šli do pekla. Všichni zemřeli. Rozumíte?

238 Všichni, kteří odmítli Ježíše, zemřeli. Vidíte, co tím míním? Odmítnout jednoduchost Boží... Nestačí jenom říct: „Nu, udělal jsem chybu.“ To nestačí! Bůh to tak nepřijme. Zahyneš na věky! Raději bychom měli o něčem uvažovat. Vy sázíte. Ale to musí být řádně potvrzeno Bohem. A pokud je, pak je to Jeho Slovo. Ó, jak ti, kteří odmítli Mojžíše, odmítli Eliáše, odmítli Jana, odmítli Ježíše ve své době...

239 Dovolte mi zde říct takovou malou věc, a potom... Doufám, že vás tím příliš neraním. Hledte, jednou jsem byl zavolán do Houstonu v Texasu, abych se pokusil dostat omilostnění... Shromáždil jsem tam několik lidí, abych kázal poselství, a tím přiměl lidi, aby podepsali omilostnění pro toho mladého muže a dívku, víte, kteří byli

v nesnázích. Domnívám se, že jste o tom četli v novinách. A to byl nevlastní syn pana Irise.

²⁴⁰ Pan Ayers byl jedním z těch, kteří pořídili ten snímek s andělem Páně, který zde vidíte — římský katolík, a jeho žena byla židovka. On se oženil s židovskou dívkou. Nemluvíli mezi sebou o otázkách náboženství a tak dále. A Ted Kipperman, který s ním podnikal, měl studio Douglas.

²⁴¹ A když přišel tam, kde pan Best — Dr. Best z baptistické církve — dal svou pěst pod nos bratra Boswortha, potřásal jí a říkal: „Teď mi udělej takhle fotku.“ Řekl: „Stáhnou z toho starého člověka kůži a pověsím si ji ve své studovně jako suvenýr Božského uzdravení.“

²⁴² A předtím, než jsem přijel do Houstonu v Texasu, Pán mi řekl, abych tam šel; byl jsem tam ve jménu Páně. A vy všichni víte o té debatě, ke které tam došlo — mohli jste si to přečíst v knihách a tak dále, tam se to stalo. A v ten večer jsem se snažil jen o to, abych se choval pokorně. Oni říkali: „Co, to je banda hlupáků.“

Dr. Best řekl: „To je jenom banda hlupáků.“ Řekl: „Lidé, kteří věří v Božské uzdravení, a takovým nesmyslům, to není nic jen obyčejný povyk!“

²⁴³ Oni nevědí, že to byl Bůh v jednoduchosti. „Co,“ řekl, „ten muž přece nemá ani základní vzdělání.“ On byl naškrobený se všemi vědeckými hodnotami a myslel si, že může bratra Boswortha jakkoliv porazit. Ale když přišlo na řadu Slovo, on pro něj nebyl rovnocenným soupeřem.

Bratr Bosworth věděl, na čem stojí. Mnozí z jeho lidí tam seděli a přihlíželi debatě. A on tam byl, házel po nás vším možným, jako třeba, že jsme bandou ignorantů. Řekl: „Slušní lidé takovým věcem nevěří.“

²⁴⁴ Bratr Bosworth řekl: „Okamžik.“ Řekl: „Kolik lidí v tomto městě (v ten večer tam bylo kolem 30 000 lidí, kteří tam s námi seděli), kolik lidí v tomto městě, kteří chodí do těch velkých pěkných baptistických kostelů, může dokumentovat pomocí lékařského prohlášení, že bylo uzdravených Boží mocí od doby, kdy bratr Branham přijel do města? Povstaňte.“ A postavilo se tři sta lidí. On řekl: „Co na to říkáš?“

Tam to bylo. Bůh se ukrýval v jednoduchosti. Potom řekl: „Přiveďte toho Božského uzdravovatele. Chci vidět, jak někoho hypnotizuje a pak za rok bych ho chtěl uvidět znovu.“

245 A Ted Kipperman s Ayersem, s tím, který udělal tu fotku, řekl: „Pan Branham je prachobyčejný hypnotizér. Viděl jsem ženu, která měla na krku takové vole.“ A řekl: „On tu ženu zhypnotizoval a druhý den jsem s ní mluvil a žádné vole neměla.“ Řekl: „Ten muž ji zhypnotizoval.“

246 A, ó, on mě zesměšnil. Řekl, že bych měl být vyhnán z města, a že on by měl být tím, kdo by se měl o to postarat, vidíte, a tak dále — velké titulky na prvních stránkách Houston Chronicle.

Neřekl jsem ani slovo. Byl jsem tam ve věci svého Otce a to stačilo — držet se toho Slova. On mě tam poslal a to byla Jeho záležitost.

Izaiáš 53:5; 1. Petrova 2:24

247 Toho večera, když jsem tam přišel, jsem řekl: „Nejsem žádný Božský uzdravovatel. Ne. Jestli to někdo říká,“ řekl jsem, „je na omylu.“ Řekl jsem: „Nechci být nazýván Božským uzdravovatelem.“ Řekl jsem: „Jestliže Dr. Best, který je zde přítomen, káže spasení, pak si určitě nepřejde, aby ho nazývali Božským spasitelem.“ A řekl jsem: „Když já zvěstuji Božské uzdravení, nechci být nazýván Božským uzdravovatelem. Ale on říká, že není Božský spasitel. Jistěže není. Stejně tak já nejsem Božský uzdravovatel, ale Jeho zsinalostmi nám je způsobeno lékařství. Na to poukazují, vidíte.“ A tak... „To je nesmysl.“ Víte, on to obcházel.

248 Řekl jsem: „Ale jestli přítomnost toho Božího daru — toho anděla Páně- -jestli se o to jedná, může to být dokázáno.“ Právě v tu chvíli to tam vířivým pohybem sestupovalo. Řekl jsem: „Teď už jsou řeči k ničemu. On se už za mě přimluvil.“ Poodešel jsem stranou. Šel jsem...

249 A Houston, to velké město, je jedním z nejhezčích měst v této zemi; když jsem tam tehdy přijel, byla to hanba podívat se na toto město. Ulice byly špinavé... výlohy na tom místě, dokonce na třídě Texas Avenue. A šel jsem do hotelu Rice, kde se obvykle zdržují filmové hvězdy. Vstoupil jsem do suterénu, kde byla kavárna a ze stropu na podlahu padala omítka; a špína; a hnus. A zmatek mezi kazateli jako nikdy předtím, o jakém jsem v životě neslyšel.

250 Proč? Odmítnout Světlo znamená chodit ve tmě. Tam sedí jejich děti ve frontě na smrt. Bůh sestoupil, když byla ukázána a zavržena jednoduchost. Pak se Bůh ukázal v jednoduchosti. Tam udělali tu fotku, která obletěla kolem světa. Dokonce vědci řekli, že se jedná o jedinou nadpřirozenou bytost, která kdy byla zfotografována v celých dějinách

světa. Ona visí ve Washingtonu D. C. v síni náboženského umění. Tady to je — jednoduchost, která se následně projevila, vidíte. Bůh se zjevuje a projevuje v jednoduchosti.

²⁵¹ Nuže, On sám Sebe skryl v Kristově smrti, ale zjevil se v zmrtvýchvstání. Ó, aj! A tak dále, můžete jednoduše... to je bez konce. Mohli bychom mluvit... Ale tak to je, vidíte. Odmítnout přiznat, že existuje sluneční svit, se rovná odejít do suterénu a zavřít oči před světlem. Je to tak.

²⁵² A zapamatujte si, na omylu můžete být jen tehdy, když nejdřív odmítnete pravdu. A když odmítnete otevřít oči, budete žít ve tmě. Když se odmítnete podívat, jak můžete něco uvidět? Pozorujte ty jednoduché věci. To jsou ty jednoduché věci, které nedotáhnete do konce — ne ty velké věci, které se pokoušíte vykonat. Ó, aj!

Pak, pohledte sem.

Matouš 11:10; Matouš 16:21

²⁵³ Dovolte mi říct. V Matouši 11:10 On řekl: „Jestliže to můžete přijmout, to je ten, který byl poslán přede Mnou.“ To byla jednoduchost.

Jednou se Ho zeptali: „Proč tedy zákoníci říkají, že...“

Matouš 17:22, 23; Matouš 20:18, 19; Marek 8:31; Marek 9:31; Lukáš 9:22; Lukáš 18:33

²⁵⁴ On jim řekl: „Syn člověka jde do Jeruzaléma. Bude vydán do rukou hříšných lidí a oni Syna člověka zabijí. On zemře, ale třetího dne bude vzkříšen.“ Řekl: „Nikomu zde o tom vidění neříkejte.“

Matouš 17:10; Marek 9:11; Matouš 17:12; Marek 9:13

²⁵⁵ A učedníci... Zvažte to, ted! Učedníci, kteří chodili s Janem, hovořili s Ním, jedli s Ním na poušti, seděli s Ním na břehu a řekli: „Proč tedy učitelé říkají, že nejdřív musí přijít Eliáš? Říkáš, že jdeš, abys byl ukřižován a že znovu vstaneš, ty jsi Mesiáš, chop se trůnu. Proč tedy zákoníci...? Všechna naše Písma tu mluví... Písma jasně říkají, že předtím, než přijde Kristus, nejdřív přijde Eliáš.“

On řekl: „On už přišel a vy o tom nevíte.“ Nu, kdo to byl? Učedníci!

Matouš 17:10; Marek 9:11

²⁵⁶ Tady to bude trochu zraňovat, ale nemám zájem... během několika následujících minut, snad jedné, dvou minut, abyste měli jistotu, že jste to pochopili. Slyšíte mě? Pohledte. „Proč...?“ Tito muži, kteří chodili s Kristem — „Proč tedy písma říkají, že nejdřív musí přijít Eliáš?“ A tito lidé byli obráćeni samotným Janem, a ani ho nepoznali. „Proč tedy písma říkají, že on musí přijít před těmito událostmi

a obnovit všechny věci?“ On to udělal — asi pro půl tuctu lidí; a byli všichni, a pro nikoho více. To byli všichni, kteří to měli přijmout. To byli ti, kteří k tomu byli povoláni, aby to uviděli.

Matouš 17:12; Marek 9:13

257 Ježíš řekl: „On už přišel a oni ho nepoznali. Ale vykonal všechno, co o něm bylo řečeno v Písmu. On je obnovil — vás všechny — kteří jste mne přijali a uvěřili mi. On vykonal přesně to, co o něm bylo řečeno v Písmech. A oni s ním udělali to, co bylo řečeno v Písmech. On už přišel, aniž byste o tom věděli.“

258 Jste připraveni? Chci s vámi trochu zatočit. Stejně tak to bude s vytržením. Bude to tak jednoduché — není pochyb o tom, že to bude podobně — až jednoho z těch dnů přijde vytržení, oni o tom nebudou nic vědět.

259 Teď nevstávejte, ale věnujte se tomu ještě minutku. (Už opravdu končím.) Vytržení přijde tak jednoduchým způsobem, že udeří soudy a oni uvidí Syna člověka a řeknou: „Copak, neměli jsme mít ještě to a to...? Neměl k nám být ještě poslán Eliáš? A nemělo být předtím vytržení?“

Ježíš řekne: „To se už stalo a vy jste o tom nevěděli.“ Bůh v jednoduchosti, vidíte.

260 Nuže, tento týden vejdemo do velice hlubokých učení na toto téma. Nuže, všimněte si. Vytržení přijde... tak málo jich bude v té nevěstě. To nebude... Nuže, vidíte, jak to udělali ti učitelé? Oni mají výkresy, oni ukazují, že sem přijde deset miliónů lidí, a všichni Metodisté, když to je metodistický kazatel; a když to je letničnický, přijdou všichni letničnický. Na tom není ani drobet pravdy.

261 Možná jeden opustí Jeffersonville — možná někdo bude pohřešován. Oni řeknou: „Nu co, nikdy...“ Ti ostatní se o tom ani nedozvědí. Jeden opustí Georgii, vidíte. Jeden opustí Afriku. A řekněme, že pět set lidí v tom přenesení odejde.

Zjevení 20:8

262 Nuže, to není tělo církve; to je nevěsta. To není církev; to je nevěsta. Církev půjde v tisících, ale to bude v dalším vzkříšení. Oni neožijí po dobu tisíce let, vidíte. Ale v nevěstě... Kdyby v tomto okamžiku pět set lidí opustilo zemi, svět by se o tom nedozvěděl.

Matouš 24:37, 40, 41; Lukáš 17:26, 34, 36

263 Ježíš řekl, že dva budou na loži, „jeden bude vzat a druhý zanechán.“ To je v noci. Dva budou na poli (na druhé straně

zeměkoule) „jeden bude vzat a druhý zanechán.“ A „jak bylo za dnů Noema, tak bude i v příchodu Syna člověka.“

²⁶⁴ Pomyslete! Všechno půjde tak jak obvykle. To fanatické poselství pomine, a tu z ničeho nic něco... „Ten kazatel někam odjel a nevrátil se. Možná odjel na lov do lesa. Prostě se víc nevrátil.“

A „ten chlapík někam odešel...“

„Víte co se stalo? Ta mladá dívka — asi ji někdo někam odvolal, víte. Někdo ji vzal a znásilnil; asi ji hodil do řeky. Ona byla...“

Nikdo... polovina. Devadesát devět z každého... snad mohu říct, že jeden z každých sto miliónů se o tom vůbec něco dozví; ledažebyl obeznámen s... Řeknou: „Nu co, ta dívka zmizela. Co, to je nepochopitelné. Nikdy takto neodešla. Ne.“

²⁶⁵ A když říkají, „že se otevřou hroby; jak se mohou otevřít hroby, když...“ Už nemám čas se věnovat tomu, co jsem měl v plánu. Chci prostě vzít... prostě vám ukázat tu Boží jednoduchost. A ten vápník a draslík a všechno ostatní — přece všechny látky, ze kterých se skládáme, se vejdou na lžiči. Je to tak. A co to způsobí, to se prolomí zpět v ducha a život.

²⁶⁶ Stačí, že Bůh promluví a přijde vytržení. To nebude tak, že sestoupí andělé a vykopou hroby, a dostanou starou mrtvolu. Čím ona je? Ona je od začátku narozená v hříchu, ale to nové tělo je učiněno na její podobenství. Ne, podívejte. Kdybychom měli toto, znovu zemřeme, vidíte. Nikdo... Řekněte: „Hroby se otevřou. Mrtví vyjdou.“ To může být pravda, ale neotevřou se tak, jak říkáte, že se otevřou. Jistě. To nebude tak. To bude tajemství, protože On řekl, že přijde jako zloděj v noci. On už nám to řekl.

Lukáš 23:30; Zjevení 6:16

²⁶⁷ Vytržení, pak spadnou soudy — hřích, nemoci a všechno možné. A lidé budou volat o smrt, aby je skryla před soudem. „Pane, proč na nás přichází tento soud, když jsi řekl, že předtím bude vytržení?“

On řekne: „Už je za námi, ale vy jste to nevěděli.“ Bůh skrytý v jednoduchosti. Ó, aj!

²⁶⁸ V pořádku. „To se už stalo a vy jste o tom nevěděli.“ Proč věřící nevěří těm jednoduchým znamením Jeho příchodu? Oni očekávají všechny ty věci, o kterých je řeč v Písmu — že měsíc pohasne... slunce, uprostřed dne a že se stanou různé věci.

²⁶⁹ Ó, kdybychom jen měli... mám tu o tom poznámky, mohl bych

ukázat, čím jsou tyto věci; a tento týden každopádně vejdem do lámání těchto pečeti, vidíte. Tady to je, je to jednoduše za námi a vy jste o tom nevěděli. Přesvědčte se o tom, jestli pro nás anděl Páně zlomí ty pečeti. Pamatujte, to je zapečetěno těmi sedmi tajemnými hromy.

²⁷⁰ Nuže, proč lidé nemohou uvěřit té jednoduché jednoduchosti pokorné skupiny lidí, vidíte, a hlasu Božích znamení? Proč tomu nemohou uvěřit? Tak to bylo vždycky, když bylo projeveno pravé Boží Slovo. Jsou příliš chytrí a příliš vzdělaní na to, aby mohli uvěřit jednoduché formě psaného Slova. Chtějí k tomu dát svůj vlastní výklad. „To neznamená to.“

„To neznamená tamto,“ vidíte. To znamená to.

Poslyšte. Mohu to teď krátce shrnout? Dokonce s viděními, která Bůh na tom místě dává, ona jsou nesprávně pochopena. Z toho důvodu mě slyšíte na páskách, jak říkám: „Mluvte to, co pásky. Mluvte to, co mluví vidění.“

²⁷¹ Nu, jestli jste v bdělém stavu, pak něco uvidíte. Doufám, že to nemusím držet v dlani, abych vám to ukázal, vidíte. Tady to je. Jsme na konci. Ano, přátelé. Chytrým vzdělaným to unikne. Jednoduché vidění — když je zjeveno v takové jednoduchosti, že to lidem přeletí nad hlavou.

²⁷² Protože jsem viděl vidění a řekl jsem vám o všem, co se na tom lovu přihodí... Víte, lidé o to jednoduše klopýtnou. A Bůh to tam poslal právě kvůli tomu. A já jsem se vrátil a podrobně to vyložil — ukázal mi, že odejde moje matka a tomu podobné věci — a pak jsem se vrátil a řekl jsem to předem a stalo se přesně tak, jak to On řekl, vidíte.

Jan 1:22, 23

²⁷³ A přesto Jan tam přišel a na rovinu řekl. On řekl: „Já nejsem Mesiáš, ale jsem hlas volajícího na poušti.“

Matouš 17:10; Marek 9:11

²⁷⁴ A potom sami učedníci řekli: „Proč zákoníci říkají... Písmo učí, že Eliáš přijde nejdříve?“ Ta jednoduchost Boží jde... prostě proletí nad lidskými hlavami.

Dovolte mi to vzít, a pak skončím. Jistě, s Boží pomocí. Podívejte, hleďte, nyní, rozebereme si to. Je mi líto, že vám stále opakuji, že už jdu a přitom neodcházím. Je mi líto, že vás tu držím — ale jen za několik hodin se můžete vrátit.

275 Podívejte se. Vezměme jednoduchou kapku inkoustu. Všechno má svůj účel. Dnes ráno jsme sem přišli za určitým cílem. Shromáždili jste se dnes ráno za určitým účelem. Jím ve vašem domě, Charlie; Nellie, ty pro mě vaříš, za jistým účelem. Všechno má nějaký smysl. Tato modlitebna je postavena za určitým cílem. Není tu nic, co by nemělo nějaký účel nebo smysl.

276 Vezměme obyčejnou kapku inkoustu. (Slyšíte mě?) Vezměme obyčejnou kapku inkoustu a podívejme se na ni. Co to je? Kapka inkoustu. Odkud se vzala? V pořádku. Vezměme tuto kapku inkoustu. Nuže, řekněme, že je černá. Nuže, inkoust je k nějakému účelu. Může napsat moje omilostnění z vězení. Může napsat moje omilostnění z cely smrti. Souhlasí to? Může též napsat Jana 3:16 a spasit moji duši, když tomu uvěřím. Souhlasí to? Nebo může napsat můj rozsudek smrti, vidíte. Může mě odsoudit před soudnou stolicí. Ona má svůj účel. Souhlasí to?

277 Vezměme teď tu malou kapku inkoustu a podívejme se, odkud se vzala. Nu, to je inkoust. Je to sloučenina chemických látek a tak dále, až z toho vznikl inkoust a má černou barvu. Když ti ukápne na šaty, udělá skvrnu. Ale my jsme vyrobili prostředek, kterému se říká odbarvovač. Ženy používají odbarvovač Chlorox. Dobrá, vezmu tu kapku inkoustu a hodím do kádě s odbarvovačem. No, co se stane s tím inkoustem? Vidíte? Proč? Odbarvovač byl vyroben — vynalezen a vyroben smícháním chemických látek, které rozloží barvivo tak důkladně, že ho nemůžeš najít.

278 Nuže, odbarvovač se skládá částečně z vody. Voda je H₂O, což je vodík a kyslík; a i vodík i kyslík jsou nebezpečné výbušniny. A vodík a kyslík jsou ve skutečnosti popelem. Je to tak. Je to pravda — chemický popel, jen chemický popel. No, když to dáte dohromady, máte vodu; když to rozložíte, máte vodík a kyslík. A tak to pokračuje dál. Nuže, když už jsme u toho, vezměme...

Inu, nemohu... možná tu teď sedí chemici. Nechci o tom mluvit, protože mě tady mohou poslouchat chemici. Já ty vzorce neznám, ale chci vám to jenom vysvětlit svým pokorným způsobem, s důvěrou, že se v tom zjeví Bůh.

279 Podívejte se. Kápnul jsem do toho odbarvovače kapku inkoustu. Co se stalo? Černá skvrna ihned zmizela. I kdybyste se snažili, nenajdete ji. Je pryč. Už ji víc nespátříte. Co se stalo? Vidíte, že by z toho něco vzniklo. Že ne? Proč? Protože to bylo rozloženo. Nuže, věda by řekla, že se to rozložilo zpět na výchozí kyseliny.

280 Odkud byly tyto kyseliny? Vidíte to? Dobrá, řeknete: „To z něčeho vzniklo.“ V pořádku. Řekněme, například, kyseliny vzniknou z výparů. Odkud se vzal výpar? Dobrá, to bylo, řekněme, výpar vznikl z molekul. Odkud se vzaly molekuly? Z atomů. Odkud se vzaly atomy? Z elektrického výboje. Odkud se on vzal? Z kosmického světla. Vidíte? Chemici to už nejsou schopni dál sledovat. A jestli to je hmota a stvoření, musí pocházet od Stvořitele.

281 A tak tady nesedíte náhodou. Nedržím vás tady do půl jedné náhodou. Kroky spravedlivého člověka bývají od Hospodina spravovány. Vidíte? Je k tomu nějaký důvod. To, že věříš, má svůj důvod; to, že nevěříš, má svůj důvod — přesně tak, jako s tím inkoustem. Nuže, teď si to rozložíme.

282 Nu, za prvé, řekněme, když se vrátíme k... vrátíme se ke stavu molekul. Nuže, vzali jsme molekulu, řekněme, číslo jedna krát molekulu číslo devět krát molekulu číslo dvanáct. Nuže, kdyby to bylo jedenáct, pak by to mělo červenou barvu, ale abychom docílili černou, musí to být dvanáct. Pak se dostaneme k atomům. To byl atom devět — šest krát plus čtyři — tři rovná se atomu šestnáct — devět. Kdyby to byl šestnáct — dvanáct, mohlo by to mít purpurovou barvu, vidíte. A pak pokračujeme v rozkladu dál.

283 To ukazuje, že tam bylo něco, čím to začalo. Říkám to obyčejným způsobem. To je stvoření — ono musí mít stvořitele, ono pochází od stvořitele. A pak o tom bylo rozhodnuto a vloženo do různých... Nuže, věda není schopná vzít atom B — šestnáct krát dvanáct krát čtrnáct krát, ať je to cokoliv podobného, aby to docílila. To musel učinit Bůh. A potom se to dostane do stavu, že se to rozloží, že z toho jsou atomy a potom se toho vědci mohou začít dotýkat.

Potom to vstoupí do molekul a oni to začínají vidět trochu lépe. A z toho seskupení to přejde do dalšího a stává se z toho chemická sloučenina a oni to smíchají dohromady.

284 Nuže, když člověk, předtím než zhřešil... (končím; ale nesmíte to minout!) Když člověk zhřešil, sám se oddělil od Boha a ocitnul se na druhé straně propasti; a na té druhé straně se sám vydal na smrt. Odešel; nebylo cesty návratu. Přesně tak. Nebylo pro něj cesty návratu. Ale potom když to udělal, Bůh přijal náhradu, kterou byl beránek nebo kozel, ovce nebo něco jiného kvůli krvi, o které mluvil Adam... nebo o které mluvil Abel na druhé straně propasti.

285 Na této straně je syn Boží. Je Božím potomkem. Má na zemi

dědictví. Může ovládat přírodu. Může stvořit Slovem. Proč? On sám je Stvořitel. Je Božím potomkem.

²⁸⁶ Ale, když se ocitl na druhé straně, oddělil se od synovství. Je z přirozenosti hříšníkem. Je pod rukou a vládou satana. A Bůh vzal oběť chemické krevní sloučeniny, ale krev volů a kozlů hřích neoddelila. Ona hřích jenom přikryla.

²⁸⁷ Kdybych měl na ruce červenou skvrnu a zabítil ji, ta červená skvrna tam zůstává dál. Ale Bůh z nebe poslal odbarvovač na hřích. To byla krev Jeho vlastního Syna, že když náš vyznaný hřích spadne do tohoto Božího odbarvovače, pokuste se ho najít! Barva hříchu se vrací zpět skrze prostředníky a dál, časem, až narazí do žalobce, satana, a leží na něm až do soudného dne.

²⁸⁸ A co se stane se synem? On znovu vchází do dokonalého obecenství s Otcem, postaví se na této straně propasti bez nijaké vzpomínky hříchu proti němu. Už tam není víc té skvrny, protože všude je vidět odbarvovač! On je svobodný! Haleluja! Stejně tak jako Chlorox... ten inkoust už nikdy nemůže být inkoustem, protože podlehl rozkladu a byl poslán zpět!

²⁸⁹ A když nevyznáný hřích je vyznán a ponořen do... Muž nebo žena, kteří byli ponořeni do krve Ježíše Krista, ona zabije všechny příznaky. A každá molekula hříchu je vrácena ďáblu a leží na něm do soudného dne, a jeho věčným cílem je být vhozen do ohnivého jezera. A propast bude přemostěna a nikdy víc už nepřijde na mysl. A člověk stojí ospravedlněn jako Boží syn. Jednoduchost.

²⁹⁰ Mojžíš, pod krví býků a kozlů, s vyznáním zakotveným v Božím Slově. A Bůh mohl použít toho jednoduchého muže a vložit své Slovo do jeho úst. On dokázal, že byl Jahvovým služebníkem, protože tam mohl vycházet a Jahve k němu promlouval skrze vidění. On vycházel, vztahoval své ruce k východu. A teď, pamatujte, Bůh k němu promluvil. To je Boží myšlenka. Bůh používá člověka. Bůh k němu promlouval — je to pravda.

On řekl: „Jdi, pozvedni hůl ve své ruce k východu a řekni, ‚mouchy!‘“

2. Mojžíšova 8:21-24

²⁹¹ A Mojžíš — pod krví těch kozlů a ovcí — vycházel a bral tu hůl, pozvedal ji k východu. „Tak praví Pán, ať přijdou mouchy!“ Předtím neslyšel zabzučet mouchu. Vrátil se zpět. To už bylo vysloveno. To je myšlenka; teď to bylo vyřčeno, vyjádřeno. Pak je to Slovo Boží. Dostalo se to na lidské rty — jednoduchého muže, pod krví volů a kozlů.

Jan 15:7

292 Nejdřív, víte, kolem začaly lítat zelené mouchy. Potom, víte, byla jich tři kila na čtvereční metr. Co to bylo? To bylo Boží Slovo vyřčené Mojžíšem, stvořitelem, protože on stál pod krví v přítomnosti Boží, a jeho vlastní slova nebyla jeho slova.

„Jestliže zůstanete ve Mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete a stane se vám.“ Kde se tedy nachází vaše církve?

2. Mojžíšova 8:5

293 „Ať přijdou žáby,“ a v zemi nebyla jediná žába. Za hodinu jich bylo na tři metry. Co to bylo? To byl Bůh, Stvořitel, ukrývající se v jednoduchém muži.

294 Chci se vás na něco zeptat. Jestli krev volů a kozlů se používala jako odbarvovač — který mohl jenom příkrýt — mohla člověka postavit do takové pozice, že vyřkl tvůrčí Boží Slovo a přivedl do existence mouchy, proč klopytáte o bělidlo krve Ježíše Krista, které mohlo stvořit veverky nebo něco jiného?

Marek 11:22

295 Nedělejte to! Nezakopávejte o jednoduchost. Věřte, že On stále zůstává Bohem. Ó, aj! Odpouští hřích. Ó, jak bych si přál, kdybych mohl... Pak, Marek 11:22 říká: „Kdokoliv by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že se stane, co říká, bude mít, cokoliv řekl.“

Ach, mám ještě tři nebo čtyři stránky — musíme to už nechat. (Děkuji.) Bůh skrývající se v jednoduchosti. Copak to nevidíte? Něco tu není v pořádku. Někde není něco v pořádku. Když Bůh vyřkne větu, On nemůže lhát. On dal zaslíbení, vidíte. On se skrývá v jednoduchosti. Je to tak jednoduché, že vzdělání a učenci říkají: „Ó, to je telepatie nebo něco takového.“

Jan 15:7

296 Bůh může přeletět po strunách času a oznámit ti, co se tam přesně stalo. Přesně ti říct, čím jsi dnes, a čím budeš potom. To je stále díky odbarvovači Ježíše Krista, který může vzít hříšníka a očistit ho a on stojí v Boží přítomnosti. „Jestliže zůstanete ve Mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám.“

Jan 8:46; Jan 10:34, 35; Jan 14:12

297 „Kdo věří ve Mne, skutky, které Já dělám, bude i on dělat.“

„Proč Mě tupíte? Není ve vašem Zákoně napsáno, že ti, ke kterým přišlo Slovo, proroci, byli nazváni bohy? Proč Mě tupíte, když jsem řekl: ‚Jsem Boží Syn?‘“ Oni to opomenuli uvidět. Oni to prostě neviděli.

Nyní, sbore, v tom nadcházejícím poselství, počínaje dnešním večerem, neopomeňte to uvidět. Poznejte den, ve kterém žijeme. A pamatujte, krev Ježíše Krista od vás bere hřích tak daleko, že už více nejsou v Boží paměti. Ona snímá všechny skvrny.

*Rudou skvrnu zanechal hřích,
on obmyl ji nad sním.
Pak před Jeho trůnem,
stanu před ním dokonalý...*

298 Ó, aj! Jak mohu být dokonalý? Jak mohu být dokonalý? Díky krvi, ne mě, ale krvi — stojí mezi Bohem a mnou. Já jsem ji přijal a On mě vložil... Jsem hříšný, ale On je Bohem. Ale ta chemická sloučenina stojí mezi mnou... usmrcuje hřích, tak, že Bůh mě vidí tak bílým jako vodu v odbarvovači. Hřích je pryč. On k němu nedosáhne, protože tam leží ta oběť.

Kde je naše víra, abychom věřili jednoduchému Slovu Božímu? Jen tomu, co řekl Bůh — uchop Jej za Slovo. Bůh se teď skrývá v jednoduchosti v pokorné skupince. Ale v jednom z těchto dnů se sám projeví, jak to dělal vždycky v minulých dnech. Milujete Ho?

*Miluji Jej, miluji Jej,
protože On dřív miloval mne,
a vykoupil spasení
mé na Golgotě.*

299 Milujete Ho? Aj, není nádherný? Doufám a důvěřuji, že to poselství vykoná to, na co bylo posláno, že tě dostane na takové místo, na kterém nebudeš toužit po květnatých věcech nebo něčem takovém... Když uvidíš Boha ve velikosti, podívej, jak pokorné to je, a pak uvidíš Boha. Nehleď na Něj...

1. Královská 19:11-13

300 Když byl Eliáš v jeskyni, kolem se dýmilo — krev, hrom, blesk. A podívejte, my jsme měli všechny tyto senzace. Krev na tvářích a rukou, senzace a všechno možné — ale to neoslovilo proroka. On tam ležel, ale když zaslechl ten tichý malý hlas. Co to bylo? Slovo. On si zahalil obličej a vyšel ven. Vidíte, to bylo to.

Vzpomeňte si, přátelé, nehledejte velké věci... Vy říkáte: „Bůh, On mluví velké věci. Přejde čas, že se stane to, tamto nebo ono — veliké,

obrovské věci.“ Doufám, že chápete, co vám říkám — velké, obrovské věci, vidíte. Oni všichni... „Když se to stane, bude to velké, takto velké,“ ale ve skutečnosti to bude tak pokorné, že vám to celé unikne a prostě půjdete dál.

³⁰¹ Budete se dívat zpět a řeknete: „Dobrá, to přece nepřišlo k...“ To přešlo nad vrcholkem vaší hlavy a neviděli jste to. Vidíte, je to tak jednoduché. Bůh žije v jednoduchosti, aby se mohl projevit ve velikosti. Co Ho činí velkým? To, že se může stát jednoduchým. Význačný... velký muž se nemůže stát jednoduchým. On se chová jako hodnostář. Vidíte? Ale ještě není dost velký. Když se skutečně stane dost velkým, pak takhle sestoupí dolů, může se pokořit.

³⁰² Jako ten starý svatý v Chicagu řekl, že ten chlapík šel nahoru s celým svým vzděláním a kdo ví čím, a on řekl, že šel dolů sklíčený — se svěšenou hlavou a poražený. On řekl: „Kdyby šel nahoru tak, jak šel dolů, tak by dolů scházel tak, jako šel nahoru.“

Je to tak. Pokořte se. Jen se pokořte. Nepokoušejte se být podivíny; jen milujte Ježíše. Řekněte: „Pane, jestli v mém srdci je nějaká lest, jestli tam je nějaká špatnost, Otče, nechci tak zůstat. Vzdal to ode mě. Nechci být takový. Ó, chci být toho dne započten jako jeden z nich, Pane. A vidím, jak se ten den blíží.“ Vidíte, jak se tyto pečetě začínají... jestli nám je Bůh otevře. A pamatujte, udělat to může jedině On. Spoléháme na Něj. Bůh vám žehnej.

